

Adventes Vēstis

2023
JŪLIJS
329

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

INDIJAS BĒRNU
PROJEKTS

Laulība,
kas darbojas

Kristus
Eiropai:
ir laiks!

Jauniešiem:
Piederība un vienotība

Bērniem:
Stāsts par patiesu
žēlsirdību

Saturs:

VĀRDS REDAKCIJAI

04 ZIŅAS
41. Igaunijas draudžu savienības kongress

06 ZIŅAS NO DRAUDZĒM
Talsu draudzei – 100!

08 ATSKATS
Laulība, kas darbojas

11 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Augšāmcelšanās pirmie augļi

12 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Līdzība par mīlošo tēvu

14 TĒMA
Kristus Eiropai: ir laiks!

15 TĒMA
Cerības atklāsme

17 MISIJA/ AICINĀJUMS
Indijas bērnu projekts

20 MISIJAS SKOLA
Sūti mani!

23 VESELĪBA
Veselīgi deserti

24 PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Bībele turpina runāt:
Dieva likums. 1. daļa**

27 PRAVIEŠU GARS
Mana pirmā atklāsme

28 JAUNIEŠIEM
Piederība un vienotība

30 BĒRNIEM
Stāsts par patiesu žēlsirdību

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,

Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,

Mārite LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

Sveicināti mūsu vasaras dubultnumurā, mīļie “Adventes Vēstu” draugi!

Atvaļinājumu laiks jau ir iesācies, un arī mēs priecājamies par iespēju reizē mazliet atvilkt elpu un atgūt spēkus, reizē sagādāt ikvienam no jums lasāmvielu ilgākam laikam.

Šī numura tēma vēsta par mūsu Ģenerālkonferences un Adventistu vispasaules radio izloloto projektu “Kristus Eiropai”, kurš norisinās daudzās Eiropas valstīs un, protams, arī Latvijā. Lielāka Latvijas draudžu iesaistīšanās gaidāma rudens pusē, bet jau pavasarī šī projekta semināri notika Rīgas 1. draudzē un Madonas draudzē.

Domājot par semināriem un iesaistīšanos, personīgi mani ļoti uzrunāja Vineta Krauliņa izteiktā doma, ka, dzirdot Jēzus aicinājumu, neviens no uzrunātajiem neteica: “Pagaidi, man par to vēl jālūdz”, bet uzreiz atsaucās un devās Jēzum līdzī. Tā arī mēs dažkārt ļaujamies vēlmei palikt malā, aplkājot to ar nepieciešamību nogaidīt un lūgt. Bet, ja Jēzus ir aicinājis, ko gan šādā reizē ceram saņemt atbildē? Vai tiešām Viņš varētu uz šādu lūgšanu atbildēt: “Nē, nenāc un neseko Man, paliec mierā un guli vien tālāk!”?

Šai žurnāla numurā tiekam aicināti celties un sekot Savam Glābējam, uz klausot Viņa aicinājumu, un darīt to, gan iesaistoties draudzes misijas pasākumos Latvijā, gan praktiski ar saviem ziedojumiem palīdzot evaņģēlija vēstij aizsniegt ļaudis Indijā.

Vēl žurnālā uzzināsi par to, kā notika Talsu draudzes 100 gadu jubilejas svinības, kā aizritējis Misijas skolas “Sūti mani” otrā iesaukuma studentu mācību, garīgās izaugsmes un kalpošanas laiks, kā arī varēsiet ielūkoties tajā, kā notika Ģimeņu kalpošanas nodaļas sarīkotā nedēļas nogale laulātiem pāriem.

Aktuālais jautājums sniedz atbildi, kas notika ar tiem, kuri augšāmcēlās Jēzus miršanas brīdī, bet rubrikā Vārds mācītājam šoreiz lasāmas mācītāja Oļega Mihailova pārdomas par līdzību, kuru pazīstam kā “Līdzību par pazudušo dēlu”. Vai tas ir atbilstošākais šīs līdzības nosaukums, par to – rubrikas rakstā.

Veselības lappusītē iepazīsi karobu un uzzināsi, ko no tā var pagatavot, savukārt Bērniem šoreiz sagatavoti veseli divi uzdevumi un stāsts par patiesu žēlsirdību.

Šajā dubultnumurā atradīsiet vēl daudz citu rakstu. Lai tie kalpo jums par svētību un stiprinājumu! Uz tikšanos septembrī!

“Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.” (1. Tes. 5:23)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Kāpēc cilvēki izvēlas sekot Jēzum Kristum? Kur slēpjas patiesas kristietības pievilcība? Domāju, ka ne jau iespaidīgas celtnes, greznas procesijas, svinīgi rituāli, varenas ērģeļu skaņas vai uzrunājošas svētrunas ir pats galvenais. Kristietība būtībā stāv pāri visiem šīs pasaules piedāvājumiem. Patiesas kristietības būtība ir atrodama dievišķās mīlestības atklāsmē, kas, upurējot Sevi par visiem grēciniekiem, pavēra ceļu uz mūžīgo dzīvību. Marka evaņģēlija 10:45 to atklāj tikpat skaidri un nepārprotami kā Jāņa 3:16: "Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem." (Mk. 10:45)

Kristus rakstura pievilcība atklājas Viņa saskarsmes vienkāršībā un visus pārsteidzošajā pazemībā. Viņa mīlestības pilnā laipnība izmainīja cilvēku priekšstatus par Dievu un pašiem par sevi. Mēs nevaram iepazīt Dievu, kamēr Viņš pats Sevi nav mums atklājis un ar Svētā Gara

starpniecību pārliecinājis par Glābšanas plāna dievišķo izcelsmi un tā piepildījumu Jēzū Kristū pie krusta Golgātas kalnā. Izvēlēties Kristu nozīmē pieņemt Dieva piedāvāto upuri par maniem grēkiem un kļūt par aktīvu Viņa sekotāju.

Atstājot šo zemi, Jēzus teica Saviem mācekļiem: "Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darīt par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mt. 28:18–20)

Pasauli aptverošais misijas uzdevums ir apziņots ar paša Kristus līdzdalības svētību un dievišķās mīlestības klātbūtni, kas atklājas tieši kalpošanā tiem, kuri joprojām atrodas grēka gūstā un patiesas informācijas badā. Katrs ceļš uz garīgu jaunpiedzimšanu ved caur Dieva Vārda atklāsmēm un garīgu atmodu. Tie ir procesi, kuri norisinās varenajā Kristus spēkā. Mūsu ierobežotība un neziņa

Viņam nav šķērslis, lai atklātu Savas godības pilno varenību tieši cilvēku izmainītajā dzīvē. Apustulim Pāvīlam Kristus sacīja: "Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varenis parādās."

Mēs varam droši paļauties uz apsolīto palīdzību, jo arī Kristus pats katru zemes dzīves dienu paļāvās uz Debesu Tēva gudrību un Svētā Gara vadību. Lai misijas gars un dievišķā mīlestība palīdz ikvienam savu ticību apliecināt reālajā dzīvē, darbojoties ik dienas savu līdzcilvēku labā!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents

41. IGAUNIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS KONGRESS

No 9. līdz 11. jūnijam Igaunijā, Jehvi (*Jõhvi*) draudzē norisinājās 41. Septītās dienas adventistu Igaunijas draudžu savienības kongress.

Par Igaunijas draudžu savienības prezidentu uz nākamajiem četriem gadiem tika ievēlēts Dāvids Nimmiks (*David Nõmmik*). Savienības sekretārs turpmāk būs Aleksandrs Tsugai (*Aleksandr Tsugai*) no Tallinas jaundibinātās draudzes "Pärl" ("Pērle"), bet mantziņa pienākumu pildīšana atkārtoti uzticēta Jānusam Janari Kogermanam (*Jaanus Janari Kogerman*).

Jaunā Igaunijas draudžu savienības padome darbosies šādā sastāvā: Dāvids Nimmiks, Aleksandrs Tsugai, Jānuss Janari Kogermans, Hele Kulpa (*Hele Kulp*), Andress Plompū (*Andres Ploompuu*), Mēri Pajula (*Meeri Pajula*), Kaile Tuvi, Birgita Dīdrihsena (*Birgit Diedrichsen*), Kalvi Zommerss (*Kalvi Zommers*), Indreks Plompū (*Indrek Ploompuu*).

11. jūnijā kongress noslēdzās ar kopīgu lūgšanu un dziesmu. Nākamais Igaunijas draudžu savienības kongress notiks 2027. gadā.

No sirds vēlam svētības Igaunijas brāļiem un māsām viņu kalpošanā!

"Dienā Tu vadīji viņus ar mākoņu stabu un naktī ar uguns stabu, lai apgaismotu viņiem ceļu, pa kuru viņiem jāiet." (Neh. 9:12)

Kongresa viesu vidū bija arī Latvijas draudžu savienības prezidents Vilnis Latgalis. Piedāvājam viņa iespaidus par šo notikumu.

Vilnis Latgalis: Igaunijas draudžu savienības kongress notika nelielajā Jehvi pilsētiņā Igaunijas ziemeļrietumos netālu no Krievijas robežas, 20 km no jūras, 40 km no Krievijas robežpilsētas Narvas. Šajā pilsētiņā dzīvo apmēram 10 000 iedzīvotāju, 2/3 no tiem ir krieviski runājošie cilvēki. Tieši šajā nelielajā pilsētiņā atrodas Igaunijas lielākais adventistu dievnams ar torni septiņu stāvu augstumā, lielu zāli, plašām palīgtelpām un visu nepieciešamo. Vieta bija ļoti atbilstoša kongresa rīkošanai.

Kongresu atklāja mācītāja Dāvida Nimmika uzruna, tālāk kongress pievērsās statūtu labojumiem, tika

veiktas vairākas izmaiņas. Šis process bija diezgan laikietilpīgs. Tad tika apstiprināta Ievēlēšanas komiteja, un pēc šī balsojuma klātesošajiem bija iespēja noklausīties prezidenta, sekretāra un mantziņa atskaides.

Kongresa pirmās darba dienas pēdējā stundā draudžu savienības līdzšinējā vadība preses konferences veidā atbildēja uz klātesošo jautājumiem.

Piektdienas vakarā devāmies uz 20 km attālo jūras pilsētu Sillamē (*Sillamäe*), kur bijušās armijas daļas teritorijā ir izveidota mūsdienīga promenāde. Bija patīkami iepazīties ar līdz šim neredzētām Igaunijas vietām.

Nākamā diena bija sabats. Igaunijas draudžu savienība bija noīrējusi Jehvi koncertzāli, kas ir ietilpīga, moderna celtne, ļoti atbilstoša šim pasākumam. Bija sabraukuši daudzi draudzes locekļi no visas Igaunijas. Rīta dievkalpojumā svētrunu teica Transeiropas divīzijas Sabiedrisko attiecību un reliģiskās brīvības nodaļas vadītājs Jans Svīnijs (*Ian Sweeney*), kurš ir arī Britu ūnijas prezidents. Pēc kopīgām pusdienām sekoja dažādas aktivitātes, kas vēlējas, varēja arī atpūsties. Pēcpusdienā notika koncerts, kurā piedalījās gan koris, gan orķestris, gan dažādi ansambļi un solisti. Divas stundas varējām baudīt brīnišķīgu mūziku. Nelielu uzrunu teica Baltijas ūnijas prezidents Ivo Kāssks.

Komitejas sanāksme

Dāvids Nimmiks

Kongresa noslēdzošajā dienā uzrunu teica Jehvi draudzes mācītājs Aleksandrs Glamazdinovs. Tad Priekšlikumu komiteja devās uz darba sanāksmi, lai piedāvātu Igaunijas draudžu savienības prezidenta kandidātu nākamajam darba posmam (prezidenta kandidāta izraudzīšana turpinājās 2,5 stundas), bet šajā laikā norisinājās ļoti interesants process – nodaļu vadītāji devās pie grupām. Visi 60 delegāti tika sadalīti sešās grupās, un katras nodaļas vadītājs pusstundu stāstīja par savas nodaļas darbu un atbildēja uz jautājumiem. Interesanti, ka arī mani, kaut gan neesmu IDS darbinieks, aicināja būt par vienu no pasākuma dalībniekiem. Paguvu līdz pusdienām rotācijas ceļā apmeklēt piecas grupas, visas grupās nedaudz pastāstīju par Latvijas draudžu savienību, par mūsu draudzēm, draudžu skaitu, misijas aktivitātēm gan Latvijā, gan ārpus Latvijas, pastāstīju arī par mūsu Misijas skolu un daudzas citas lietas, kas mūsu igauņu brāļus un māsas patiešām ieinteresēja, viņi bija ļoti iepriecināti par iespēju uzzināt vairāk par draudzi Latvijā.

Līdz kongresa noslēgumam nepaliku, jo mums priekšā bija 400 km mājupceļš. Pēc Igaunijas draudžu savienības jaunā prezidenta ievēlēšanas un pusdienām devāmies prom un mājupceļā uzzinājām jaunievēlētā sekretāra un mantziņa vārdus.

Jaunā IDS padome

Iespaidi par kongresu kopumā ir patiešām brīnišķīgi, bija jūtama patiesa sadraudzība, vienotība igauņu brāļu un māsu starpā, valdīja labestīgs, mīlošs gars, viss notika labā atmosfērā un svētku gaisotnē. Maltītes bija ļoti garšīgas un veselīgas, un viss šis laiks bija piepildīts ar labām sarunām starpbrīžos. Katrā ziņā tās bija trīs vērtīgas dienas.

Novēlu jaunajai Igaunijas draudžu savienības vadībai Dieva svētības un sadarbību, jo jaunievēlētais prezidents Dāvids Nimmiks nu darbosies arī Baltijas ūnijas Administratīvās komitejas sastāvā.

*Izmantotas fotogrāfijas
no <https://advent.ee/> un
<http://www.teelistekirikud.ekn.ee/>*

Jehvi SDA dievnams

TALSU DRAUDZEI – 100!

2023. gada 3. jūnijā Talsu SDA draudze piedzīvoja īpašus svētkus – 100 gadu jubileju. Dievs Talsu draudzei ir sniedzis neskaitāmas svētības – vairākas vietas, kur organizēt dievkalpojumus; draudzes locekļus, kuri dedzīgi kalpo; atbildētu lūgšanu par savu dievnamu, kurā pulcēties.

Simtgades jubilejas moto bija vārdi no Jesajas grāmatas 41. nodaļas 10. panta: “Es esmu ar Tevi.” Šis moto vijās cauri visām trim daļām – svinīgajam dievkalpojumam, sadraudzības daļai un svētku koncertam.

Dievkalpojuma pirmajā daļā draudzes locekļi un viesi varēja aplūkot interaktīvu vēsturisko draudzes apskatu un atmiņu video. Šī apskata laikā bija iespējams atcerēties draudzes mācītājus, pasākumus, aktivitātes un svarīgākos notikumus. Vēsturiskais apskats bija veidots kā viktorīna, sniedzot iespēju apmeklētājiem atbildēt uz jautājumiem un uzzināt pareizo atbildi.

Dievkalpojuma otrajā daļā ar uzrunu kalpoja LDS bīskaps Vilnis

Latgalis, bet šo daļu krāšņāku padarīja vairāki muzikālie priekšnesumi un sveiciens. Par godu svētkiem vairākus mēnešus pirms tam tika izveidots draudzes koris, kurā apvienojās vairāki Talsu draudzes locekļi, lai pateiktos Dievam ar dziesmām par piedzīvoto aizvadītajā simtgadē – par Viņa neizmērojamo mīlestību un žēlastību. Pateicības vārdi tika izteikti mācītājiem, kuri isāku vai garāku laika posmu ir kalpojuši Talsu draudzē, kā arī pašiem draudzes locekļiem, ģimenēm, kuras nesavtīgi kalpo, lai draudze būtu vieta, kur rast mieru un sadraudzību ar Dievu. Viena no dievkalpojuma pēdējām dziesmām vēstīja par krāšņu cerību, kas sirdīs kvēlo, jo Jēzus drīz nāks godībā, – ar pateicību par aizvadīto, bet cerību uz mūžīgu kopābūšanu.

Sadraudzības daļā viesi varēja saņemt magnētiņu, kurā atainota Talsu draudzes kopbilde. Lai to saņemtu, bija nepieciešams, sakrājot parakstus, atrast cilvēkus, kuri atbilst kādiem konkrētiem faktiem, piemēram: ir piedalījies Talsu draudzes dievnama celtniecībā vai

ir pieredzējis vismaz sešus dažādus Talsu draudzes mācītājus. Šī aktivitāte rosināja iepazīties un uzzināt vairāk par draudzi un tās cilvēkiem. Sadraudzības daļā Dievs bija svētījis ar bagātīgi klātiem galdiem, bet noslēgumā tika sniegta iespēja doties pastaigā pa Talsiem, aplūkojot piecas vietas, kur šo gadu laikā ir pulcējusies Talsu draudze.

Svētku koncerts – jubilejas trešā daļa – bija dāvana pilsētai. Klausoties slavas dziesmas Dievam, tika skarta ikviena klausītāja sirds. Koncertā piedalījās jauniešu koris “Gaismas ceļā”, stīgu ansamblis, solists Jānis Kurševs un Talsu SDA draudzes ansamblis. Koncerts noslēdzās ar vārdu ĀMEN.

Mūsu visu sirdī ir pateicības lūgšana Dievam par šiem aizvadītajiem 100 gadiem!

Kristīne Zaikovska

LAULĪBA, KAS DARBOJAS

No 9. līdz 11. jūnijam Cēsu novada viesu namā "Bille" norisinājās nedēļas nogale laulātiem pāriem ar nosaukumu "Laulība, kas darbojas". Lai bagātinātu savu laulību, kopumā pasākumā piedalījās 23 pāri no dažādām Latvijas vietām.

Programma tika veidota tā, lai kristīgās ģimeņu konsultantes Līdijas Neikures vērtīgās lekcijas tiktu papildinātas ar mācītāja, laulību konsultanta Imanta Ģipšļa un viņa sievas Elīnas Ģipsles interaktīvajām nodarbībām. Piemēram, pēc temata "Mana mēle – mans draugs vai ienaidnieks" vīri un sievas dalījās atsevišķās grupās. Sievas izteica vēlējumus vai pateicības saviem vīriem, ko pierakstīja Imants, bet vīri izteica savus vēlējumus vai pateicības sievām, ko savukārt pierakstīja Elīna. Pēc tam tika nolasīts visu sievu kopīgais vēstījums vīriem un visu vīru kopīgais vēstījums sievām. No vīriem izskanēja, piemēram: "Tu esi briljants, kas nezina savu vērtību, bet tikai mirdz!", "Esi tāda kā ciemos..., bet nepaliec ciemos pārāk ilgi", "Paldies par Tavu ieguldījumu mūsu bērnos!", bet no sievām, piemēram: "Paldies, ka esi mans drošais plecs!", "Es gribu, lai Tu gribi!", "Paldies par ziediem!", "Lūdzu, parunā ar mani!"

Pēc lekcijas par laulības četrām attīstības stadijām tika dots uzdevums ar ikdienišķu situāciju no ģimenes dzīves, kur bija jāsatgavo dialogs starp sievu un vīru atbilstoši izlozētajai laulības attīstības stadijai. No katra galdiņa viens pāris izspēlēja attiecīgo dialogu. Tas viss bija reāli uzskatāms līdzeklis, lai labāk nostiprinātu lektore sniegto informāciju. Nav noslēpums, ka pašiem pāriem šī aktīvā iesaistīšanās ļoti patika.

Tāpat bija prieks vērot pārus veidojam savu *vision board* jeb sapņu kolāžu, griežot no žurnāliem attēlus un izteicienus, kas atspoguļotu to, pēc kā viņi savās pāra attiecībās ilgojas. Lielā aizrautībā rezultātā radās

pārsteidzoši spilgtas un sapņiem bagātas kolāžas.

Daudzi pasākuma dalībnieki īpaši novērtēja Līdijas Neikures lekciju par pašvērtējumu, kas ir noderīga gan laulāto attiecībās, gan bērnu audzināšanā, gan saskarsmē ar citiem cilvēkiem.

Katram pārim bija iespēja piedalīties arī selfiju konkursā, un četri pāri saņēma īpašu balvu – grāmatu "Radīti mīlestībai" (ikdienas lasījumus laulātajiem), kura nu ir nopērkama izdevniecības "Patmos" grāmatu centrā.

Dažu dalībnieku atsauksmes par ieguvumiem:

"Brīnišķīgs laiks, ko pavadījām kopā ar ģimeni un varējām klausīties tik vērtīgas un praktiskas lekcijas no Līdijas Neikures. Ēdiens bija izcils! Kā restorānā!" (Arturs un Elīna)

"Paldies par brīnišķīgi ieguldīto darbu! Šīs brīvdienas bija ne tikai atpūtas, bet arī vērtību pilnas." (Andrejs un Santa)

"Paldies par brīnišķīgo vietu! Visas tēmas bija uzrunājošas un pārdomu vērtas, sākot ar "Saņem sevi rokās" un beidzot ar pašvērtējumu. Ļoti

forši, ka bija arī pašiem jāpiedalās, izspēlējot laulības dzīves fāzes." (Ilze un Aivars)

"Patika reālā pieredze no Ģipšļu ģimenes, iespēja saņemt individuālu konsultāciju. Patika sabalansētā programmas gaita: klausīšanos papildināja aktīva darbošanās." (Līga un Andis)

"Vērtīgi bija pārdomāt, kā ikdienas šķietami sīkās lietas (vārdi, žesti, intonācija) pozitīvi vai negatīvi ietekmē ģimenes dzīvi. Saņēmām padomus, kā uzvarēt no bērnības iegūtus mazvērtības kompleksus vai sliktas rakstura iezīmes." (Ints un Inta)

"Kopējā atpūta ar pievienoto vērtību. Izrašanās no ikdienas. Brīnišķīga un draudzīga atmosfēra! Lieliski vadītāji! Atziņas, ko paņemsim līdzi: "Mūsu vārdiem līdzi iet vēstījums caur intonāciju un žestiem. Pieres smadzeņu daļai jākontrolē lingvistiskā jeb emociju daļa. Pašcieņas veidošana bērnos un laulātajā draugā ir mūsu rokās." (Vikentijs un Guna)

Mārīte Lipska,
LDS Ģimeņu kalpošanas nodaļa

DZIESMU GRĀMATAS ATVĒRŠANAS SVĒTKI

26. AUGUSTS 18.00

BAZNĪCAS IELA 12A, RĪGA

WWW.ADVENTISTI.LV

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

Tulkopis Andris Pešelis

AUGŠĀMCELŠANĀS PIRMIE AUGĻI

*Kas notika ar tiem,
kuri augšāmcelās
Jēzus miršanas brīdī?*

Saskaņā ar Mateja evaņģēliju, kad Jēzus mira, “redzi, Tempļa priekšgars pārplīsa no augšas līdz apakšai divos gabalos, un zeme trīcēja, un klintis šķēlās, un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām. Un tie izgāja no kapiem pēc Viņa augšāmcelšanās, nāca svētajā pilsētā un parādījās daudziem” (Mt. 27:51–53). Šis gadījums ir aprakstīts vienīgi Mateja evaņģēlijā un rada vairākus jautājumus, uz kuriem mēs vēl nespējam atbildēt.

KO SAKA TEKSTS?

Teksts pamato vairākas lietas, kuras ir skaidras un apstiprināmas. Pirmkārt, tas apstiprina, ka Jēzus mira un augšāmcelās. Otrkārt, notika zemestrīce, kas atvēra kapus, un daži no Dieva ļaudīm tapa augšāmcelti. Treškārt, viņu augšāmcelšanās notika saiknē ar Jēzus nāvi un augšāmcelšanos, norādot, ka Jēzus augšāmcelšanās nes labumu iepriekšējām paaudzēm. Ceturtkārt, tā bija augšāmcelšanās miesā, nevis nevēsturiski simboliskā augšāmcelšanās. Tai bija jāapstiprina, ka Jēzum ir vara pār nāvi. Piektkārt, fakts, ka augšāmceltie bija redzēti Jeruzalemē un bija “parādījušies daudziem”, rosina domāt, ka viņi nepalika starp dzīvajiem nomirt atkal, bet bija augšāmcelti mūžīgajai dzīvībai.

DAUDZ JAUTĀJUMU

Ši Rakstu vieta izraisa daudz jautājumu.

Kas viņi bija? Daudzi kristieši uzskata, ka tie esot bijuši Ādams, Jāzeps, Mozus un Ījabs. Daži mūsdienu komentētāji uzskata, ka starp tiem esot bijuši sentēvi, pravieši un mocekļi. Citi teologi jautā pēc Dieva kritērijiem, pēc kuriem Viņš izraugās tos, kuriem jātop augšāmceltiem, bet vēl citi uzskata, ka tie esot bijuši mocekļi.¹ Šim piedāvājumam ir sava teoloģiska vērtība tai ziņā, ka šie ļaudis bija labprātīgi atdevuši dzīvību Kunga dēļ, tādēļ viņi arī bija pirmie, kas to saņēma atpakaļ caur Dieva Dēla nāvi.

Svētie augšāmcelās tad, kad Jēzus nomira, vai arī Viņa augšāmcelšanās brīdī? Angļu NKJV (“New King James Version”) piedāvā lasījumu, ka viņi tika augšāmcelti piektdien, bet palika kapos līdz Jēzus augšāmcelšanai. Šajā gadījumā tie palika miruši – nespējīgi iziet ārā no kapiem. Minēto tekstu varētu tulkot šādi: “Kapi atvērās. Un daudzu svēto miesas, kas atdusējās, tapa celtas augšā un iznāca ārā no kapiem pēc Viņa augšāmcelšanās.” Kapi tika atvērti piektdienā, bet augšāmcelšanās notika svētdienā pēc Jēzus augšāmcelšanās.²

¹ To, piemēram, apstiprina E. Vaita “Laikmetu ilgās” 786. oriģ. lpp.

² E. Vaita. “Laikmetu ilgās” 787. oriģ. lpp.

VIŅU GALĒJAIS LIKTENIS

Matejs tikai norāda, ka svētie citiem parādījās Jeruzalemē, iespējams, lai apliecinātu Jēzus augšāmcelšanos. Ja viņi tika uzcelti mūžīgajai dzīvei tobrīd, tad viņi varēja uzkāpt Debesīs kopā ar Kristu.

Pāvils Vēstulē efeziešiem 4:8 raksta: “[...] uzkāpis augstumā, Viņš saņēmis gūstekņus, devis dāvanas cilvēkiem.” Šis pants apraksta divus Kristus darba ieguvumus: Savas augšāmcelšanās brīdī Viņš Saviem ļaudīm deva Garu un ņēma Sev līdzīgu gūstekņu grupu, uzvedot tos Debesīs kā trofejas Savai uzvarai pār sātanu un nāvi. Kristus ir mirušo pirmais auglis (1. Kor. 15:20), un tie, kuri līdz ar Viņu tapa augšāmcelti, apliecināja Viņa spējas dot mūžīgo dzīvību mirušajiem. Viņu augšāmcelšanās apstiprina taisno eshatoloģisko augšāmcelšanos brīdī, kad Viņš nāks otro reizi.

Avots: “Adventist World”
2023. gada jūnijs

LĪDZĪBA PAR MĪLOŠO TĒVU

Oļegs Mihailovs –
SDA Rīgas 6. draudzes
un Rīgas 10. draudzes
mācītājs

Viena no pazīstamākajām evaņģēliju līdzībām, bez šaubām, ir līdzība par pazudušo dēlu. To lasām Lūkas evaņģēlija 15. nodaļā. Līdzība par pazudušo dēlu ir trešā vairāku līdzību virknē. Pirms tās ir līdzība par pazudušo avi un līdzība par pazudušo grasi, ar abām šīm līdzībām tā loģiski ir saistīta – arī te ir vēlme atrast pazudušo. Apskatīsim šo trešo – līdzību par pazudušo dēlu – un pavērosim, ko Jēzus ar to vēlas teikt.

“Kādam cilvēkam bija divi dēli. Un jaunākais sacīja tēvam: tēvs, dod man piekritošo mantas daļu! – Tad viņš starp tiem sadalīja mantu.” (Lk. 15:11, 12)

Savāda situācija: jaunākais dēls pienāk pie tēva un prasa naudu, daudz naudas. Tēvs bija vēl pilns spēka, viņam bija savi dzīves plāni, bet šeit dēls jau prasa savu daļu no mantojuma. Iespējams, ka mūs samulsinātu vai saniknotu šāda prasība. Es viņam neko nedotu. Varbūt pat īsti noliktu pie vietas, sakot: “Ej un pats strādā. Nav vēl pienācis laiks...”

Tomēr Jēzus te piedāvā citādu tēva risinājumu. Tēvs sadala savu mantu starp diviem dēliem un atdod nosacīti piederošo daļu jaunākajam. Ar vienu frāzi Jēzus rosina mūsu iztēli, mudinot ieraudzīt, kā šis dēls dažās dienās savāc visu, lai dotos ceļā uz tālu zemi. Tad tur tālāk ir aprakstīts viņa finansiālais sabrukums.

Tagad mēģināsim saprast, kurš tiek attēlots šajā līdzībā. Tēva nams – Debesu valstība, Tēvs – Dievs, jaunākais dēls – Ādams jeb visa cilvēce. Ādams aizgāja no paradīzes un uzreiz sāka visu zaudēt.

Bez tam problēmu padziļināja stiprais bads tajā zemē. “Kad nu viņš visu bija izšķērdējis, tai zemē izcēlās liels bads, un viņam sāka pietrūkt.” (Lk. 15:14)

Kamēr viņš dzīvoja kopā ar tēvu, viņam nebija nekādu rūpju, bet patstāvīgā dzīve lika tam saskarties ar trūkumu. Tas lika viņam meklēt darbu un iztiku. Trūķumā nonākušā svešinieka stāvoklis nepiedāvā labāko izvēli. Kas var būt slīktākais jūdam – ganīt cūkas un ēst tām paredzēto barību. Klausoties šo līdzību, rodas pretīguma izjūta dēļ jaunākā dēla dzīves taisnīgā iznākuma.

Vai jūs esat nonākuši situācijā, kad jums nav izvēles? Dzīve vēl nav noslēgusies, ir jādzīvo tālāk. No ticīgā jūda skatījuma izvēlei vienmēr ir jābūt. Labāk mirt no bada nekā apgānīties. Kā ir ar jūsu pozīciju?

Dēls jau ir apgānījies. Viņš bija priecīgs zagt cūkām ēdienu, ko saimnieks aizliedza. Tad notiek apziņas pārmaiņa, mirkļa atskārsme.

“Tad viņš, pie atziņas nācis, sacīja: cik algādzu nav manam tēvam, kuriem maizes papildnam, kamēr es te mirstu badā. Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu: tēvs, es esmu grēkojis pret Debesīm un pret tevi, es vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu; pieņem mani par vienu no saviem algādžiem! Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva.” (Lk. 15:17–20)

Mēs šo līdzību pazīstam kā “Līdzību par pazudušo dēlu”, tomēr pats Jēzus to tā nedēvēja. Vai tad te šis dēls izpelnās vislielāko uzmanību? Viņš ir tikai personāžs, kurš pieved lasītājus pie svarīgākā. Dēlam bija svarīgs savas dzīves izvērtējums, bet

tā pēc būtības nebija grēku nožēla. Dzīves apstākļi un trūkums piespieda dēlu rīkoties. Kas gan cits viņam atlika?

Tad vēl šajā līdzībā ir svarīgs moments.

“Bet, viņam vēl tālu esot...” (Lk. 15:20) Šo attālumu nemēra metros. Tas ir bezdibeņa attālums, kurš šķīra tēvu no dēla. Dēls vēl bija domājis, ka nāksies tēvu pierunāt. Viņš nemaz nepazīna savu tēvu. Viņam šķita, ka ir nepieciešams krist zemē, putekļos tēva priekšā, kaisīt uz galvas pelnus, plēst drēbes.

Daudziem kristiešiem šķiet, ka, lai atgrieztos Tēva mājās, ir

“No ļauna un laba atziņas koka līdz Atklāsmes grāmatai Tēvs steidz mums pretī. Viņš vienmēr ir pirmais. Viņš ir tāds pēc Savas dabas, pēc Savas būtības. Viņš mūs apskauj un skūpst.”

nepieciešams sevi šautīt, mainīt, nest “atbilstošu atgriešanās augli”, kura dēļ Tēvs varētu sacīt: “Redzu, ka tu esi centies.” Tomēr šajā līdzībā notiek kas savādāks. Kas notiek kulminācijā? Vai Tēvs to visu tiešām sagaidīja?

Kad, skrandās tērpies, izsalcis, bezizejas un bada spiests, šis dēls devās mājās, “tēvs to ieraudzīja un tam kļuva viņa žēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja.” (Lk. 15:20)

Jēzus it kā pārķer mūsu domas: “Bet kā es rīkotos tēva vietā, kad atgrieztos mans pazudušais dēls – narkomāns, cietumnieks, ticību aizliegušais?” Kādus pierādījumus viņam būtu jādod, ka ir mainījies? Tomēr Jēzus mums atklāj citādu Tēvu. Tas ir līdzības centrā. Šeit ir šī stāsta svarīgākā jēga. To mums ir grūti iztēloties, un mūsu iztēle top kā Rembranta vai cita mākslinieka glezna. Tomēr šajā līdzībā dēlam nebija jāmetas zemē tēva priekšā grēku nožēlā, jo tēvs pats apskāva savu dēlu un to skūpstīja.

Viņš skūpstīja netīru, skrandainu, nemazgātu, smakojošu dēlu. Jēzus mums parāda pilnīgi pieņemtu dēlu. Kāda ir paša dēla reakcija? Vai viņu apskāvušais tēvs nekādi to nebija ietekmējis? Vai dzirdat pateicības vārdus? Varbūt viņa sirds ir tik pilna ar grēku nožēlu kā tam muitniekam (Lk. 18:10–14), ka viņš neatrod vārdus?

Dēls it kā neredz tēvu, kurš viņu skūpst, neredz tēva stāvokli. Viņa lūpas murmina: “Es nevaru ieiet tavā namā, jo esmu necienīgs!” Viņš tā runā, it kā tēvs viņu nebūtu apskāvis un skūpstījis. Viņa cerība vēl aizvien paliek līmenī – “pieņem mani par savu algādzi.”

Kas pie Dieva esi tu pats? Algādzis vai dēls/ meita? Vai nav tā, ka tu centies kaut ko darīt, lai pielabinātu Dievu? Vai tu jūti Viņa krustā sisto roku apskāvienu? Jēzus pie krusta lūdza: “Piedod tiem, jo viņi nezina, ko dara!” Vai Viņš to lūdza tikai par tiem kareivjiem, kas dalīja savā starpā Viņa drēbes? Vai varbūt šī lūgšana ir arī par mums? Arī mēs esam Viņu situši krustā! Un turpinām sist Viņu krustā, kad domājam: “Man būs baušļus turēt, lai Dievs mani pieņemtu, pareizi ēst, desmito dot...” Vai tā ir maksa par glābšanu? Likums neko nemaina, un

ar baušļu turēšanu mēs spējam vien apstiprināt, ka mīlam likumdevēju, ka mums ir svarīgi izpatikt Tēvam. Mēs nākam pie Jēzus ar savu miesīgo, grēcīgo dabu, kura pastāvīgi meklē darbus, kuru dēļ Dievs varētu mūs Sev pietuvināt. Tam par piemēru ir bagātais jauneklis (Mt. 19:16).

Šis līdzības galvenā doma sakrīt ar visas Bībeles būtību: no ļauna un laba atziņas koka līdz Atklāsmes grāmatai Tēvs steidz mums pretī. Viņš vienmēr ir pirmais, un ne tādēļ, ka kādam būtu parādā. Viņu neviens nespiež un neliek šādi rīkoties. Viņš ir tāds pēc Savas dabas, pēc Savas būtības. Viņš mūs apskauj un skūpst, bet mēs murminām: “Esmu vainīgs, esmu necienīgs!” Tas ir tiesa! Mēs esam necienīgi un vainīgi. Bet vai tas ir galvenais tavā skatījumā uz krustu? Vai ar grēku nožēlu var nopirkt Dieva labvēlību un mainīt Viņa attieksmi pret mani? Arī mūsu dzīve saskaņā ar Dievu un mūsu grēku nožēla ir sekas, mūsu reakcija uz Viņa mīlestību.

Šķiet, tēvs nedzird pazudušā dēla grēku nožēlas vārdus. “Bet tēvs pavēlēja saviem kalpiem: atnesiet ātri vislabākās drēbes un apģērbiet to, mauciet viņam pirkstā gredzenu un kurpes kājās; atnesiet baroto teļu un nokaujiet to, lai ēdam un liksmojamies, jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts. – Un viņi sāka liksmoties.” (Lk. 15:22–24)

Mums ir ļoti grūti to saprast, ka Dievs var mūs pieņemt bez nosacījumiem, ka Viņš mūs mīl bez nosacījumiem. Prieks! Lūk, to mums apraksta Jēzus. Dieva pielūgsmē – tas ir prieks un pateicība.

Te mēs satiekam vecāko dēlu, kurš “ara” savai nākotnei. Taču viņa teoloģija bija kļūdaina. Kāpēc tēvam ir prieks par grēcinieku, bet viņa – darba rūka – priekam nedod pat kazlēnu? Vecākā brāļa domas ir tikpat tālu no Dieva kā pazudušā dēla domas. Neviens no viņiem nesaprot tēva prieka iemeslus. Tā vien šķiet, ka mēs visi esam vēl tālu no Dieva Viņa priekā...

“Bet bija jāliksmojas un jāpriecājas, jo šis tavš brālis bija miris un atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts.” (Lk. 15:32) Šeit ir acīmredzama nesaskaņa starp tekstu un realitāti. Mirušais nevar pats atdzīvoties, un pazudušais nevar

pats atrasties. Ne jau velti Jēzus pirms tam runāja par pazudušās avs un pazudušā graša atrašanu. Neviens nevar pats atrasties un pats augšāmcelties. Tie visi ir Tēva darbi.

Gan jaunākais, gan arī vecākais dēls – abi bija pazuduši. Ne viens, ne otrs nesaprata, kas notiek.

Tāpat līdzība par pazudušo dēlu nav par dēla grūtībām vai viņa izglābšanos. Tās centrā ir brīnīšķīgais Tēvs, kurš bezgala mīl Savus bērnus. Viņš ir miris par visiem un ir ieskāvis visu pasauli Savās krustā caururbtajās rokās. Viņš burtiski ir mūs apskāvis, skūpst mūs, kamēr mēs atgriežamies pie Viņa.

Cik daudz dzīvojam saskaņā ar Debesu principiem? Ko mēs dodam tiem, par kuriem esam atbildīgi? Kā ietekmējam savus ģimenes locekļus, draudzi, draugus un visus pārējos cilvēkus?

Lai skatījums uz šo līdzību maina prioritātes mūsu kristīgajā dzīvē! Dzīvojiet kā tādi, kas ir pieņemti un visvairāk mīlēti! Dzīvojiet kā tādi, kas ir jau atnākuši, bet ne tikai vēl iet uz Debesīm. Ar šo līdzību Jēzus virza mūsu uzmanību no dzīves rūpēm uz prieku. Pieņemiet Jēzu Kristu tādu, kādu Viņš pats Sevi ir atklājis līdzībā par pazudušo dēlu!

“Dzīvojiet kā tādi, kas ir pieņemti un visvairāk mīlēti! Dzīvojiet kā tādi, kas ir jau atnākuši, bet ne tikai vēl iet uz Debesīm. Pieņemiet Jēzu Kristu tādu, kādu Viņš pats Sevi ir atklājis līdzībā par pazudušo dēlu!

Iepazīstinām ar Adventistu vispasaules radio (AWR) un iniciatīvas “Visu draudzes locekļu iesaiste” (Total Member Involvement jeb TMI) evaņģelizācijas projektu “Kristus Eiropai” (“Christ for Europe”).

Šobrīd, kad jau vairāk nekā gadu Ukrainā notiek karš, miljoniem cilvēku visā Eiropā meklē atbildes, mieru un patvērumu. Septītās dienas adventistu draudzei kā pasaulplašai kustībai ir milzīga atbildība līdzdalīt evaņģēliju Eiropā, norādot ļaudīm uz cerību un pārliecību, ko sniedz vienīgi Dievs.

Katrā gadu Adventistu vispasaules radio un Ģenerālkonferences iniciatīva “Visu draudzes locekļu iesaiste” rīko vismaz vienu lielu evaņģelizācijas pasākumu pasaulē. Šogad galvenais notikums ir “Kristus Eiropai”, kurā evaņģēlijs tiks pasludināts 39 Eiropas valstīs. Ģenerālkonference kopā ar Eirāzijas divīzijas, Transeiropas divīzijas un Intereiropas divīzijas nodaļām sadarbojas ar daudzām draudžu savienībām, lai organizētu šo pasākumu. Arī ASI Europe palīdz koordinēt evaņģelizācijas sanāksmes vietējās draudzēs.

Ideja par plaša mēroga misiju Eiropā radās pēc tam, kad ASI¹ Eiropas nodaļas loceklis Radims Pasers (*Radim Passer*) pirms četriem gadiem sanāksmes laikā dalījās savā vēlmē ar Septītās dienas adventistu draudzes prezidentu Tedu Vilsonu (*Ted Wilson*). Kopš tā laika Teds Vilsons un AWR prezidents Dveins Makejs (*Duane McKey*), kurš ir arī prezidenta palīgs TMI evaņģelizācijas jautājumos, sāka apspriest veidus, kā aizsniegt Eiropu. Tā kā cilvēki visā Eiropā šajos grūtajos laikos meklē cerību, tika nolemts, ka tagad ir pats piemērotākais laiks, lai mobilizētos un nestu cerību visā kontinentā.

Projekts “Kristus Eiropai” lielākoties norisinās no 2023. gada 12. līdz 27. maijam un no 8. līdz 23. septembrim, taču precīzi datumi dažādās valstīs var atšķirties. Lai gan šajā pasākumā piedalīsies daudzi vietējo draudžu mācītāji un vadītāji, AWR aicina kā runātājus piedalīties arī ierindas draudzes locekļus. Runātāji savlaicīgi saņem svētrunu

prezentācijas, lai pirms sanāksmju sākuma būtu laiks sagatavoties.

Iecerēts, ka pasākuma laikā rīti sāksies ar lūgšanu sanāksmēm, ieaicinot Svētā Gara klātbūtni. Tiks atvēlēts laiks arī īpašiem dievkalpojumiem un apmācībai, bet pēcpusdienas tiks atvēlētas personīgai svētrunu sagatavošanai.

Otrajā sanāksmju nedēļā runātājiem būs iespēja apmeklēt semināru dalībniekus. Vakara evaņģelizācijas programmas ietvers īpašu mūziku, sarunas par veselību un vēstījumus par Bībeles pravietojumiem.

“Kristus Eiropai” ir adventistu draudzes vēsturē plašākā evaņģelizācijas kampaņa Eiropā. Šī projekta laikā AWR mērķis ir sasniegt cilvēkus viņu dzimtajā valodā, jo dažādām etniskajām grupām, tostarp ukraiņu bēgļiem, būs iespēja apmeklēt vietējās sanāksmes. AWR arī pirmo reizi prezentēs savu medicīnisko un evaņģelizācijas kravas automašīnu, kura tika izveidota, lai palīdzētu apmierināt medicīniskās vajadzības dažādos ciematos visā Eiropā.

Šīs milzīgās krīzes laikā cilvēki visā Eiropā ilgojas pēc brīvības, dziedināšanas un cerības. Kristus dotais Lielais uzdevums skaidri

¹ ASI (*Adventist Laymen's Services & Industries*) ir organizācija, kas apvieno Septītās dienas adventistu ierindas locekļus, kuri ir entuziasma pilni aktīvi piedalīties draudzes misijā visā pasaulē, izplatot Kristus evaņģēliju. Šī unikālā un daudzveidīgā biedru grupa aptver gan uzņēmumu īpašniekus, gan individuālus profesionāļus, gan atbalsta kalpošanu.

nosaka mūsu pienākumu – palīdzēt ļaudīm izprast Bībeli, piedāvājot vislabāko dāvanu, kas pieejama visai cilvēcei, – Jēzus Kristus evaņģēliju!

SDA draudzes prezidentam Tedam Vilsonam tika uzdots jautājums: “Kā aizsniegt cilvēkus sekulārajā Eiropā?”

Teds Vilsons: “Lai gan Eiropa jau kādu laiku tiek uzskatīta par sekulāru, mēs redzam, ka sekularizācija – līdz ar daudzām citām pārmaiņām – strauji izplatās visā pasaulē. Tomēr ir labi zināt, ka pat pārmaiņu vidū cilvēki joprojām meklē kaut ko nemainīgu un uzticamu.

Patiesas rūpes par citiem ir labs pirmais solis, lai aizsniegtu cilvēkus. Iepazīstiet savus kaimiņus, darba biedrus un citus ļaudis, ar kuriem regulāri saskaraties! Parādiet patiesu

interesi par šiem ļaudīm, uzdodiet jautājumus un vērīgi ieklausieties atbildēs!

Kad savstarpēja uzticība būs izveidojusies, cilvēki, bez šaubām, uzdos jautājumus arī jums. Lūdziet un esiet gatavi dalīties savā ticībā! Varbūt jūs jauns draugs vēlas uzzināt, kā dzīvot veselīgu dzīvesveidu? Varbūt viņš piedzīvo stresu mājās vai darbā vai vēlas uzzināt vairāk par audzināšanu? Varbūt viņš iet cauri smagiem pārbaudījumiem?

Mums, septītās dienas adventistiem, ir daudz brīnišķīgu, Bībelē balstītu atbilžu un resursu, kas var palīdzēt šajās un citās situācijās. Ļoti noderīga tīmekļa vietne ir www.Bibleinfo.com. Ir arī vietne bērniem www.kidsbibleinfo.com, kurā atrodamas Bībeles atbildes, spēles, stāsti, lūgšanas un daudz kas cits.

Sazinieties ar vietējo mācītāju vai vietējo draudžu savienību, lai noskaidrotu, kādi resursi jums ir pieejami!

Visbeidzot aicinu jūs noskatīties šo īso video par Visu draudzes locekļu iesaisti, kas, manuprāt, būs ļoti iedrošinošs: <https://bit.ly/totalmemberinvolvement>.

Lai Kungs bagātīgi svētī jūs, kad cenšaties vest citus pie Viņa!”

Avoti: <https://awr.org/christ-for-europe-begins-this-week/>; <https://adventist.news/news/evangelism-in-europe-the-time-is-now>

<https://www.pastortedwilson.org/how-can-i-reach-people-in-secular-europe/>

Sagatavoja Anitra Roze

*Vineta Krauliņa –
LDS Komunikācijas
nodaļas vadītāja*

Cerības atklāsmē

Mateja evaņģēlija 4. nodaļā no 18. līdz 22. pantam atrodama šāda vēsts: “Un, staigādams gar Galilejas jūru, Jēzus ieraudzīja divi brāļus, Simani, sauktu Pēteri, un Andreju, viņa brāļi, tiklu jūrā izmetam, jo tie bija zvejnieki. Un Viņš uz tiem saka: “Nāciet Man līdzi, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem.” Un tie tūdaļ atstāja savus tīklus un sekoja Viņam. Un, no turienes tālāk iedams, Viņš ieraudzīja citus divi brāļus, Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāļi, laivā kopā ar savu tēvu Cebedeju tīklus lāpām, un Viņš tos aicināja. Un tie tūdaļ atstāja laivu un savu tēvu un sekoja Viņam.”

Agrāk, lasot šos pantus, es vienmēr domāju par to, ka Jēzus personība bija tik spēcīga, tik piepildīta ar dievišķu autoritāti, ka neviens nebija spējīgs Viņam atsacīt. Laikam ejot, manas domas ir izmainījušās, es pieņemu tādu iespēju, ka Jēzus, būdams

apveltīts ar spēju pazīt cilvēka sirdi, aicināja tos, kuru sirds bija gatava atsaukties. Te rodas jautājums, vai mēs esam gatavi atsaukties Jēzum tad, kad Viņš mūs aicina Savā darbā. Ne mācekļi, ne muitnieks Čaķejs, neviens neteica Jēzum: “Lūdzu, pagaidi kādu pusgadu vai gadu, es vēl neesmu pietiekami par to lūdzis, vēl neesmu sagatavojis augsni, lai kļūtu par cilvēku zvejnieku, tāpēc tagad nevaru Tev sekot!” Nē, atsaucoties Jēzus aicinājumam, šie ļaudis tūdaļ cēlās un gāja Viņam līdzi. Vai gan mēs esam tie, kas zinām, kad ir sludināšanai piemērotākais laiks? Pat ja tas ir nepiemērots, vai Jēzus nevar to svētīt un dot sekmes?

“Bet Viņa vienpadsmit mācekļi nogāja uz Galileju, uz to kalnu, kur Jēzus tiem bija pavēlējis.” (Mt. 28:16)

Kāds ir teicis, ka vislabākā spēja ir spēja būt pieejamam, visas pārējās spējas ir veltīgas, ja tu neesi pieejams.

Jēzus šajā dienā bija paredzējis dot mācekļiem kādu ļoti lielu un svarīgu uzdevumu un garantēt, ka Viņš pats būs klāt šī uzdevuma izpildē ar Savu spēku un Svēto Garu. Taču viņiem bija jāaiziet uz kalnu, uz kuru Jēzus viņus aicināja. Ja mācekļi nebūtu pieejami, viņi to palaistu garām. Tikai tie, kuri ieradās, bija tie, kas saņēma šo uzdevumu un apsoliĶumu.

Jautājums, kas mums jāuzdod katram pašam sev, ir: “Kādu atbildi es došu Kungam uz Viņa aicinājumu kļūt par cilvēku zvejnieku?”

“Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: “Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?” Tad es atbildēju: “Redzi, es esmu še, sūti mani!”” (Jes. 6:8)

Kad Adventistu vispasaules radio vadība nāca ar priekšlikumu noturēt seminārus “Kristus Eiropai” dažādās Eiropas valstīs un pilsētās, šim aicinājumam atsaucās 39 valstis. Gala rezultātā semināri tika noturēti 1530

dažādās pilsētās un vietās. Ukrainā vairāk nekā 400 draudzes noturēja šos seminārus, neskatoties uz gaisa trauksmes sirēnu kaucieniem un bombardēšanas draudiem.

Rīgas 1. draudzē semināru vadīja evaņģēlists Roberts Peks (*Robert Peck*) no Amerikas Savienotajām Valstīm. Semināra moto bija: "Ja tas ir Bībelē, es tam ticu. Ja tas nav Bībelē, tas nav priekš manis."

Lielākais šī semināra dalībnieku skaits bija internetā (sasniedzot kopējo skatījumu skaitu 6186). Katra semināra tēma bija īpaši dziļi izstrādāta, un pat ilggadīgie draudzes locekļi saņēma jaunu informāciju un atklāja sev nezināmus faktus.

Rīgas 1. draudzes mācītājs Andrejs Āriņš atklāj, ka šis Bībeles seminārs ir palīdzējis astoņām dvēselēm izdarīt izvēli un izšķirties par patiesību, pievienojoties draudzei caur kristībām.

Tiem, kas vēl nav paguvuši noskatīties šo vērtīgo semināru, vēlamies atgādināt, ka tas ir pieejams platformā *YouTube* ar nosaukumu "Bībeles seminārs "Cerības atklāsme"".

"Visi tavi vārdi ir patiesība, un Tavas taisnās tiesas paliek mūžīgi." (Ps. 119:160)

Semināra runātājs Roberts Peks ir iedvesmojošs starptautisks runātājs un Bībeles skolotājs. Dr. Peks Bībeles semināru "Cerības atklāsme" piedāvā kā pārdomas rosinošu izpēti par Bībeles tēmām un atziņām saistībā ar mūsdienu pasauli. Viņa pieeja Bībeles svarīgāko tematu izpētei ir iedvesmojusi auditorijas visā pasaulē. Roberta profesionāli veidotās un ilustrētās prezentācijas ir palīdzējušas domājošiem un meklējošiem cilvēkiem labāk saprast dzīvi un pasaules notikumus no bībeliskās perspektīvas.

BĪBELES SEMINĀRS

Cerības atklāsme

Iepazīsties ar galveno runātāju -
Robertu Peku

Dārgie žurnāla "Adventes Vēstis" lasītāji un ziedotāji!

Ar jūsu lūgšanu un ziedojumu atbalstu ir iesācies 12. gads, kopš esam iesaistījušies ADRA Latvija Indijas bērnu projektā.

Sai Meritas skolā turpinās mācīties mūsu trīs zēni Arvinds, Šivamani un Ašvins. **Nuzvidas** skolā turpinās mācīties Ramadevi un Greisija.

Šiem pieciem bērniem kopējā mācību maksa ir 3434 EUR, ieskaitot skolas formas, mācību grāmatas, skolas maksu, dzīvošanu skolas kopmītnēs un ēdināšanu visa jaunā mācību gada garumā. Rēķins jau ir saņemts un nodots Latvijas draudžu savienības grāmatvedei apmaksai, ziedojumu uzkrājums nosedz šo rēķinu.

Toties mūsu divi jaunieši Manohars un Raješs pabeidza 12. klasi un ļoti vēlas studēt: Manohars – medicīnu un Raješs – farmāciju. Lai samaksātu viņu gada mācību maksu, mums šobrīd pietrūkst līdzekļu. Kā arī jau esošā studente Revathi turpinās medmāsu izglītību, viņas 2023. gada maksa jau ir samaksāta, bet 2024. gada janvārī būs jāmaksā par 3. kursa pirmo pusgadu.

Visu izmaksu sadārdzinājuma dēļ mēs jaunus skolēnus projektā vairs neiekļaujam, bet ļoti gribētu atbalstīt šos bērnus noiet izglītības iegūšanas ceļu līdz galam, lai viņi varētu patstāvīgi strādāt un atbalstīt citus.

Ļoti pateicos Dievam, ka Viņš liek jūsu sirdī ziedot šim projektam!

Jana Jansone pastāstīs sīkāku informāciju, ko bija iespējams apkopot Indijas misijas brauciena laikā šī gada janvārī.

Sigita Pešele, ADRA Latvija Indijas bērnu projekta koordinatore, Rīgas 7. draudze

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS

Šī gada janvārī misijas skolas “Sūti mani” studenti devās divu nedēļu garā misijas ceļojumā uz Indiju. Mums bija iespēja ne tikai sludināt par Dievu, aizlūgt par vietējiem un kalpot viņu vajadzībām, bet arī satikt skolēnus, kuru izglītību atbalsta daudz cilvēku caur ADRA Latvija projektu, un viņu vecākus. Sniegtā izglītība jauniešiem dod iespēju izrauties no bezcerīgiem apstākļiem, mācīties par Jēzu un celt arī visa ciemata labklājību. Šis kalpošanas dēļ draudze Amapetā un tās apkārtnē attīstās. Cilvēki patiesi redz, ka adventistu draudzei rūp vietējo vajadzības, ka ticība ir darbos, ne tikai vārdos. Visās mājās mūs uzņēma ar smaidiem un sirsnību, un ikviens no sirds novērtē katra ziedotāja ieguldījumu

GREISIJA AR ĢIMENI

Greisijai ir 14 gadu, un šogad viņa uzsāks mācības 8. klasē. Viņa mācās adventistu skolā Nuzvidā, un viņas mīļākais priekšmets ir angļu valoda. Greisijas tēvs ir Bībeles strādnieks, kurš cer kļūt par mācītāju, bet draudze viņu šobrīd nealgo. Viņas mamma strādā jebkur, kur vien iespējams dabūt kādu darbu – gan uz lauka, gan citur. Viņa nopelna

apmēram 2 līdz 3 EUR dienā un par šo naudu cenšas pabarot ģimeni. Greisijas brālis ir 12 gadus vecs un mācās 6. klasē.

Greisijas mīļākais Bībeles stāsts ir par to, kā Dievs izglāba Nou no plūdiem. Greisijai ļoti patīk dziedāt, arī viņas tētis labi dzied. Greisija saviem ziedotājiem vēlas pateikt: “Mums nav savu māju, šo māju uzcēla valdība, bet tā nav mūsu. Ģimenē pelna tikai mamma. Man nebūtu iespējams mācīties bez palīdzības. Māris un Vineta redzēja mūsu situāciju un iesaistījās. Esmu ļoti pateicīga visiem ADRA Latvija ziedotājiem. Nuzvidas adventistu skola ir vislabākā no visām. Paldies!”

REVATHI UN RAJEŠA VECMĀMIŅA

Apcienojām arī Revathi un viņas vecmāmiņu. Par mazbērnu izglītību cīnījās tieši viņa. Vecmāmiņai pašai ir seši bērni, bet pieci no tiem nomira dažādu situāciju un slimību dēļ. Vienīgais dzīvais dēls bija palicis Revathi tēvs. Diemžēl nesen mūs sasniedza ziņa, ka pirms pāris mēnešiem arī Revathi tēvs ir nomiris. Viņš bija saindējies pēc darba laukā, visticamāk viņu sakoda čūska.

Greisija

Vecmāmiņai nebija iespējas izglītēt savus pašus bērnus, tāpēc viņa nolēma darīt visu, lai palīdzētu iegūt izglītību mazbērniem. Kad viņa uzzināja, ka Amapetā ir adventistu misionāri, kas palīdz bērniem iegūt izglītību, viņa aizveda uz turieni arī savus mazbērnus.

Revathi stāsta: “Mans tētis ir mācītājs trijās draudzēs, mamma strādā uz lauka no 9.00 līdz 17.00 un par to saņem 200 rūpijas jeb nedaudz vairāk kā 2 EUR. Mamma strādā čili, kokvilnas un risu laukos. Vecākais

Misionāri Nuzvidā, no kreisās Manohars, Greisija, Ramadevi

Greisijas ģimene

Revathi

brālis studē, un jaunākais mācīsies 9. klasē. Es pati mācos *Angels* koledžā pirmajā kursā par medmāsu. Mani mīļākie priekšmeti ir mikrobioloģija un psiholoģija. Diemžēl mēs skolā neizmantojam mikroskopus, mācāmies no grāmatām. Es gribēju kļūt par medmāsu, lai kalpotu cilvēkiem un sabiedrībai. Es ceru atgriezties šeit un kalpot vietējiem iedzīvotājiem. Es eju uz draudzi katru sestdienu kopš bērnības. Mana vecmāmiņa atveda mani kā mazu bērnu uz Amapetu, jo viņa ļoti vēlējas, lai iegūstu izglītību.”

Kad *Covid* dēļ Māris trīs gadus neatbrauca, vecmāmiņa ļoti pārdzīvoja, tomēr visu šo laiku katru dienu viņa turēja savās lūgšanās Māri, viņa komandu un ikvienu, kurš atbalsta bērnus Amapetā. To viņa dara joprojām. Māris, to dzirdot, piemetināja, ka viņas lūgšanas ir atbildētas, jo vēl nekad tik liela grupa nav atbrau-

Pie Revathi mājas

kusi kopā ar Māri. Viņa bija pateicīga ikvienam, kas atbrauca ciemos.

RAMADEVI VECĀKI

Kādā dienā satikām Ramadevi vecākus, kuri ikdienā strādā uz lauka. Viņi bija priecīgi redzēt savu meitu žurnālā. Vecāki ļoti novērtē meitas izglītību Nuzvidā, jo tā ir izcila. Viņi ir pamanījuši izmaiņas meitā. Viņa ir ieguvusi daudz zināšanu, bet ir arī ļoti augusi garīgi. To ir svētīgi redzēt.

Skolā meitene visvairāk izbauda dziedāšanu, lūgšanu laiku, liecību laiku. Ramadevi liecina par Dievu savai mātai un ģimenei. Abi vecāki ļoti priecājas arī par vakara sanāksmēm Amapetā, kuras vadīja misijas skolas “Sūti mani” studenti. Viņi apgalvoja, ka tā ir liela svētība visam ciematam, jo ikviens var mācīties par Dievu. Pa dienu strādājot uz lauka, Ramadevi vecāki līdzdalīja sanāksmēs dzirdēto saviem līdzstrādniekiem. Viņi patiesi

Ciemos pie Revathi

ir liecinieki vietējā sabiedrībā. Viss ciemats ir svētīts skolēnu izglītības dēļ, it īpaši tāpēc, ka tā ir adventistu izglītība. Skolēni un studenti mācīto stāsta visam ciematam.

AŠVINA ĢIMENE

Ašvins tiek sponsorēts piecus gadus, šogad viņš mācīsies 5. klasē. Viņam ir viena māsa. Vecāki strādā uz lauka. Viņa mamma arī ir priecīga par sanāksmēm un pateicīga, ka var mācīties par Dievu. Viņa priecājas par izmaiņām savā dēlā Sai Meritas skolā. Sākumā viņš mācījās diezgan slikti, bet tagad saņem augstākos vērtējumus. Mamma priecājas par izaugsmi un to, ka dēls ir atradis motivāciju mācīties. Viņa mīļākais priekšmets ir matemātika.

ARVINDA MAMMA

Man pašai izveidojās sirsnīgas un mīlas attiecības ar Arvinda un Ašvitas

Studenti ar Ramadevi vecākiem

Ramadevi vecāki

Ašvina vecāki

Šivamani mamma ar misijas skolas studentiem

mammu. Pirms 11 gadiem nomira viņu tēvs, un viņa pēdējā vēlēšanās bija, lai bērni iegūst izglītību. Arvinda māsa mācās un vēlas kļūt par ārsti. Arvinds mācīsies 11. klasē, viņa tēvs vēlējas, lai viņš strādātu valdībā. Mamma ir ļoti, ļoti pateicīga sponsoriem, kas atbalsta viņas bērnus. Laiks kopā ar viņu mammu man atgādināja stāstu par Mariju, kura svaidīja Jēzu ar eļļu. Marija savā pateicībā no sava mazuma sakrāja un deva vislabāko. Šī sieviete pārsteidza mani ar sirsnīgu dāvanu. Viņa man uzdāvināja sari, kuru ar lepnumu vilku vakara sanāksmēs. Pateicību un mīlestību varēja just katrā sarunā, tikšanās reizē un tajā, kā viņa palīdzēja mums, gatavojot ēdienu. Uz atvadām viņa apsoliya nekad neaizmirst un turēt mūs visus lūgšanās. Esmu droša, ka arī katrs

Šivamani mamma pie dušas

ziedotājs tiek turēts šīs mīlošās mātes rokās.

ŠIVAMANI UN VIŅA MAMMA

Šivamani tēvs pameta ģimeni, kad mazajam bija 6 mēneši. Tēvs par savu bērnu nerūpējas, neatbalsta finansiāli un dzīvo kopā ar citu sievieti. Mamma cenšas uzturēt vienu savu dēlu, kurš mācīsies 10. klasē. Viņi abi dzīvo valdības mājā. Diemžēl šai sievietei duša ir ar audumu apvilkti koki. Viņai nav uzmūrēta duša un tualetes telpa, kā tas ir lielākajā daļā māju.

Viņas dēlam patīk spēlēt sintezatoru, to viņš iemācījās pašmācības ceļā. Viņš skolā mācās dziedāt un arī garīgi aug. Dēls ir kļuvis daudz disciplinētāks.

ADRA palīdzējusi arī Manoharam, kurš ir bārenis. Viņu mēs satikām Nuzvidā.

Visi šie skolēni ir iemācījušies kalpot un gribēja ar mums pavadīt ik sekundi, palīdzot un rūpējoties par ikvienu no mums. Dievs maina šo jauniešu un arī viņu ģimeņu dzīvi.

Jana Jansone, Misijas skolas "Sūti mani" koordinatore

Tie, kuri vēlas atbalstīt šos bērnus, ziedojumus var ieskaitīt :

SDA Latvijas draudžu Savienība
Reģistrācijas Nr. 90000159072

A/S SEB banka

Konts: LV80UNLA0001000701126

vai

Nodibinājums "ADRA Latvija"

Reģ. Nr. 40008018797

A/S „Swedbank”

LV77HABA0551002308686

ar norādi "Indijas bērnu projektam"

Paldies jums!

**Tie, kas lasa par Indijas bērnu projektu pirmo reizi vai ir piemirsuši noiето ceļu, var iepazīties ar visu informāciju žurnāla "Adventes Vēstis" rakstos 2013. gada marta un oktobra numurā, 2014. gada maija numurā, 2015. gada oktobra numurā, 2016. gada augusta numurā, 2017. gada septembra numurā, 2018. gada novembra numurā, 2019. gada septembra numurā, 2020. gada novembra numurā, 2021. gada novembra numurā un 2022. gada septembra numurā. Žurnāls lasīšanai pieejams <https://adventisti.lv/lv/Adventes-vestis>*

Kopā ar Arvinda mammu un vecmāmiņu

Šivamani

SŪTI MANI!

Jesajas grāmatas 6. nodaļas 8. pantā ir teikts: “Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: “Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?” Tad es atbildēju: “Redzi, es esmu še, sūti mani!”” Šī rakstvieta ir mūsu aicinājums un dzinējspēks. Misijas skolas “Sūti mani” (SMMS) misija ir apmācīt un iedvesmot ikvienu evaņģēlija darbam.

No paša sākuma līdz šim brīdim misijas skolas vadītāji ir apzinājušies, ka šis nav mūsu projekts, tas ir Dieva. Viņš to iesāka pārdabiskā veidā, to tā arī ir vadījis, un zinām, ka grib vadīt arī tālāk. Viņa sirdī ir, lai vēl vairāk Latvijas iedzīvotāju tiktu pareizi sagatavoti uzdevumam, ko Viņš uzticējis katram Jēzus māceklim – darīt par mācekļiem visus cilvēkus. Viņš ilgojas redzēt Latvijā pieaugošu misionāru kopienu, kurā katrs velta savus labākos spēkus ilgtspējīgai

evaņģelizācijai. Tieši šāda ir arī misijas skolas vīzija.

Šī gada jūnijā noslēdzās divu gadu mācības Misijas skolas otrajam iesaukumam. Šīs bija neklātienas mācības 17 dažāda vecuma studentiem. Esam piedzīvojuši, kā no nepazīstamiem un mazpazīstamiem cilvēkiem, katru no kuriem Dievs atšķirīgā veidā uzrunājis un aicinājis uzsākt mācīties Misijas skolā, kursabiedri ir kļuvuši cits citam par tuviem un dārgiem Dieva ģimenes locekļiem. Dievs katram ir bijis sevišķi klāt, atklājis Sevi brīnišķīgos veidos, devis izaicinājumus, kurus pats arī palīdzējis pārvarēt. Visi studenti apliecina, ka ir bijuši tikai un vienīgi ieguvēji. Katrs ir ticis iedrošināts uzsākt un turpināt kalpot Dievam tajos veidos, kā Viņš aicina.

Kāpēc būtu vajadzīgas šādas mācības? Uz šo jautājumu ļoti labi

atbild citāts no grāmatas “Kristus līdzības”: “Dievs savā kalpošanā var izmantot arī neizglītotu cilvēku, kurš savu dzīvi nodevis Viņam un ilgojas nest svētību citiem. Taču tie, kuriem līdz ar šo ziedošanās garu ir arī pamatīga izglītība, Kristus labā spēj paveikt daudz plašāku darbu. Viņi atrodas izdevīgās pozīcijās.” (333. oriģ. lpp.) Draudzei un cilvēkiem, kas vēl nepazīst Dievu, ir vajadzīgi nodevušies un izglītoti cilvēki! Apzināti veltot laiku Dieva Vārda papildu izpētei, paši topam pārveidoti tajā.

Kā jau varējāt saprast, studijas Misijas skolā noderēs jebkura vecuma un pieredzes Jēzus sekotājam, kurš grib augt un mācīties, kā atbilstoši Dieva dotajiem talantiem, kā arī padziļinot Bībeles zināšanas, kļūt efektīvākam kalpošanā cilvēkiem. Iesim šo ceļu kopā!

Misijas skola

Izlaidumā

STUDENTU LIECĪBAS

“Esmu saņēmusi milzīgi un neaptverami vairāk nekā sākotnēji biju domājusi. Cenšos dalīties ar citiem un gribu to turpināt! Tāpat pateicos Dievam, ka Viņš kopā ar mani pārkāpa dažādām barjerām, esmu kļuvusi drošāka un vairs nebaidos liecināt par Dievu! Mācības SMMS mani ir pilnveidojušas un darījušas par auglīgāku zaru īstajā vīna kokā!” *Eva*

“Ja es nekļūtu par KRISTUS mācekli misijas skolā, es nebūtu iepazinusi šos mīļos ticības brāļus un māsas, ar kuriem varējām studēt kopā. Nekad nebūtu sadūšojusies vadīt kādam Bībeles stundas, staigāt pa Madonas ielām un uzrunāt cilvēkus, piedāvājot kristīgu literatūru. Un vēl, un vēl...” *Baiba*

“No šī lielākais ieguvums man šķiet Indijas brauciens. Pirms tā piedzīvoju lielas personīgas grūtības, un Dievs apbrīnojami darbojās tur – Indijā. Tas man ļoti mainīja skatījumu uz evaņģelizāciju un to, kā dzīvot dzīvi Dievam.” *Edgars*

“Misijas skolai pieteicos, jo domāju, ka es taču nevaru neko zaudēt, varu tikai iegūt. Un tā tas arī ir bijis. Visu, par ko tika runāts lekcijās, var apkopot trīs vārdos –

Madonas nedēļas nogale

Talsu nedēļas nogale

Lekciju pārrunāšana dabā

Pēc izlaiduma

Mājas darbu prezentēšana nedēļas nogalē

Dievs ir mīlestība, un katra nākamā lekcija ļāva to ieraudzīt un saprast arvien vairāk un vairāk. Katra kopīgā nedēļas nogale ar kursa biedriem ir bijis liels ieguvums. Katrs mācību priekšmets un mājas darbs ir bijis ieguvums, jo katrā no tiem ir bijis kaut kas, ko izmantot turpmāk dzīvē. Bet vislielākais ieguvums man ir bijis tas, ka misijas skola šos divus gadus ir palīdzējusi man tuvoties Dievam.”
Kristīne

Ko Misijas skola piedāvā?

Divu gadu neformālās izglītības programmu, kurā mācības (līdz 6h nedēļā) mijas ar praktisku misijas darbu katram savā ikdienā. 1. gadā mācības pārsvarā notiek tiešsaistes režīmā, apgūstot Bībeles stāstu. 2. gadā mācību fokuss mainās uz praktisko evaņģelizāciju un praktiskiem uzdevumiem, kā arī to izvērtējumiem. Studenti satiekas arī mācību nedēļas nogalēs reizi divos mēnešos, sadarbojas ar vietējo draudzi tās misijā, bet fokusējas uz personīgo evaņģelizāciju.

Pieteikšanās jaunajam iesaukumam tiks atvērta augustā. Mācību valoda: lekcijas angļu valodā, pārējā laikā – latviešu. Vairāk informācijas iegūsi, apmeklējot mājas lapu sendme.lv.

Mīļais lasītāj, mēs no sirds gribētu, lai arī Tu esi daļa no šīs misionāru kopienas. Ja arī Tu to gribētu vai ja vēl nezini, vai gribētu, noliec laiku līdz augustam, lai lūgtu, kā lielais Skolotājs Tevi gribētu sagatavot Viņa aicinājumam nākotnē! Pēc tam seko līdz jauniem. Ar sīkāku informāciju par programmu vari iepazīties mūsu [Facebook](https://www.facebook.com/sendme.lv) un [Instagram](https://www.instagram.com/sendme.lv) lapās vai mājaslapā sendme.lv. Papildus tam iesakām katram sākt studēt E.Vaitas grāmatu “Audzināšana”.

“Reizē lūdziet arī par mums, lai Dievs mūsu sludināšanai atvērtu durvis” (Kol 4:3) un lai Dieva darbs varētu tikt pabeigts!

Eva Šmideberga un Alberts Trucis

Liene Cīrvele

VESELĪBA

VESELĪGI DESERTI

Tā kā vasara mūs līdz šim ir lutinājusi ar svelmi un salīdzinoši maz lietussgāzēm, vēlos padalīties ar trīs desertu receptēm, kas noderēs karstās vasaras dienās. Šajās receptēs tiek izmantots karoba pupiņu pulveris (biežāk dēvēts vienkārši par karobu) jeb, kā to vēl mēdz dēvēt latviski, Jāņmaizītes koka pupiņu pulveris. Šis samaltās pupiņas izmanto kā kakao aizstājēju, ja ir vēlme savā uzturā samazināt kofeīna daudzumu.

Interesanti gan, no kurienes radies šī koka latviskais nosaukums? Latvijas Universitātes Botāniskā dārza mājaslapā varam lasīt: “[...] leģenda vēsta, ka no gardajām pākstīm pārticis Jānis Kristītājs, no kā arī radies auga nosaukums “jāņmaizītes koks”. ”

Bet vai tā ir tikai leģenda? Praviešu Gars mums sniedz nepārprotamu atbildi, kuru lasām grāmatas “Liecības draudzei” 3. sējuma 62. lpp.: “Jānis nošķīrās no draugiem un dzīves greznības. Viņa tērpa vienkāršība – no kamiļvilnas austais tērps – bija nepārprotams pārmetums jūdu priesteru un visas tautas izšķērdībai un ārišķībai. Viņa uzturs, kas bija tikai augu valsts, no ceratonijām¹ un savvaļas medus, bija pārmetums visur valdošajai ēstgribas apmierināšanai un nesātībai.”²

Pamatojošu skaidrojumu varam rast arī adventistu Bībeles komentāros. Un, kaut arī Jānis tik pat labi varēja ēst sīņus³ (jo galu galā arī tā ir šķīsta pārtika), domāju, ka labāk būs, ja šajās desertu receptēs pieturēsimies pie karoba pulvera.

¹ Angļu locusts, locust tree, arī carob, latīņu *Ceratonia siliqua* – Red. piez.

² Tulkots no oriģināla.

³ Angļu locust ‘sīsenis’, locust tree ‘ceratonija jeb karobs’. – Red. piez.

Karoba “šokolādes” tāfelītes

- 1/3 glāzes tahini (sezama sēklu pastas)
- 1/4 glāzes mandeļu skaidiņu
- 4 ēdamkarotes karoba pulvera (nopērkams veikalā “Dabas stacija”)
- 1 līdz 1 1/2 glāzes kokosriekstu eļļas
- 1/4 tējķ. stēvijas vai 1 tējķ. kļavu sīrupa
- 1/2 tējķ. vaniļas esences
- Maza cepampaplaite un cepamais papīrs.

Kokosriekstu eļļu izkausē (ieliekot mikroviļņu krāsnī vai cepeškrāsnī vai atstājot siltas istabas temperatūrā). Tad eļļu bļodā kārtīgi samaisa kopā ar pārējām sastāvdaļām. Uz cepampaplaītes izklāj cepamo papīru un uz tā lej sagatavoto maisījumu. Izlīdzina ar karoti, lai rieksti būtu izklāti vienmērīgi. Tad cepampaplaīti uzmanīgi liek ledusskapī vai saldētavā. Kad masa ir sacietējusi, sagriež gabaliņos un ēd. Jāpiebilst, ka eļļa relatīvi ātri kūst, tāpēc gatavās tāfelītes ir jātur ledusskapī.

Karoba pudīnš

- 1 litrs sojas piena
- 8 ēdamkarotes kukurūzas miltu
- 8 ēdamkarotes karoba pulvera
- 2 ēdamkarotes cigoriņa kafijas (vai jebkura cita šķīstošā nekafija)
- 2 ēdamkarotes kļavu sīrupa
- 1 bundža kokosriekstu piena

- Kokosriekstu skaidiņas
- Blenderis un katliņš.

Visas sastāvdaļas sablendē un liek vārīties katliņā. Vāra un apmaisa, kamēr masa paliek bieza. Ja ir par šķidru, pievieno vēl kukurūzas miltus, bet tad masa vēlreiz jāblendē, jo citādi var izveidoties miltu kunkuļi. Kad masa sabiezējusi, to atdzesē un liek ledusskapī. Servējot pārber ar kokosriekstu skaidiņām, var pievienot arī sagrieztus augļus.

Karoba bumbiņas

- 250g valriekstu vai pekanriekstu, vai citu riekstu pēc izvēles
- 200g dateļu (ieteicams mīkstas, bet, ja ir cietas, tad pusstundu pirms gatavošanas aplej ar karstu ūdeni)
- Sāls
- Sezama sēkliņas vai koksriekstu skaidiņas
- Kokosriekstu eļļa
- 3 ēd. k. karoba pulvera
- Blenderis.

Blenderī liek riekstus, dateles (bez kauliņiem), karoba pulveri, šķipsniņu sāls. Visu sablendē līdz vienveidīgai masai. Blendējot var pieliet klāt kokosriekstu eļļu, lai vieglāk blendētos. Kad masa gatava, ar rokām veido mazas bumbiņas un apviļā sezama sēkliņās vai kokosriekstu skaidiņās. Gatavās bumbiņas liek ledusskapī, lai mazliet sacietē. Un tad bauda!

BĪBELE TURPINA RUNĀT: DIEVA LIKUMS

1. DAĻA

Kāds jauns jūrnieks katru reizi, dodamies jūrā, iemanījās apmaldīties, un draugiem nācās doties palīgā, lai viņu atrastu un palīdzētu atgriezties krastā. Tad draugi nolēma viņam uzdāvināt kompasu. Viņi iedeva jūrniekam kompasu un teica: “Lūk, šī ierīce tev palīdzēs atrast mājupceļu.” Nākamajā dienā viņš devās jūrā, juzdamies jau pavisam braši, jo šoreiz viņam līdzī bija kompass, bet... viņš atkal apmaldījās un draugi atkal devās viņu meklēt. Tie meklēja, meklēja jūrnieku un visbeidzot atrada viņu pavisam citā debespusē. Draugi izsaucās: “Mēs taču tev iedevām kompasu! Kāpēc mums atkal nācās tevi meklēt?” Uz to jaunais jūrnieks atbildēja: “Tiec nu gudrs ar to kompasu! Es gribēju doties uz ziemeļiem, bet kompass visu laiku rāda uz dienvidaustrumiem!” Šim jaunajam cilvēkam šķita, ka viņš pilnīgi noteikti zina, kur ir ziemeļi, bet kompass kļūdās. Tomēr izrādījās, ka kompass labāk prata noteikt virzienu.

Mums arī ir dots kāds kompass, kurš norāda īsto ceļu. Tomēr nenoliedzami esam liecinieki tam, ka daudzi cilvēki šo morālo kompasu ir pazaudējuši. Viņi saka: “Mīli Dievu un dzīvo, kā tev patīk!”, kamēr Svētie Raksti apliecina, ka ticība bez paklausības ir ļoti maz kā vērtība.

Kurš šodien var noteikt to, kas ir labi, bet kas – slikti? Kā lai to zina? Dažādās dzīves situācijās cilvēks var

attaisnot gandrīz jebkuru savu rīcību. Ir jābūt kādiem kritērijiem, kuri atrodas ārpus mums pašiem un var sniegt norādi par to, kas ir labs, bet kas – slikts. Bībele saka, ka ir ceļi, kuri mums šķiet esam taisni, bet to gals ir nāve un pazušana. “Dažam cilvēkam kāds ceļš iesākumā visai patīk, bet beigu beigās tas viņu tomēr noved nāvē.” (Sal. pam. 16:25)

Atceliet labā un ļaunā kritērijus, un iestāsies haoss. Pamēģiniet atcelt kādas valsts konstitūciju un noteikt, ka turpmāk katrs var rīkoties tā, kā atzīst par labu esam! Var jau teikt, ka cilvēki centīsies rīkoties labi un pareizi, bet katram būs savs priekšstats par to, kas ir labs un kā ir pareizi. Vienam kaut kas šķiet labs, bet otram tas pats šķiet slikts. Tieši tāpēc ir tik svarīgi runāt par Dieva likumu – Debesu konstitūciju, kas dota priekš mums.

Vai mūsdienu sabiedrība var iztikt bez Dieva likuma? Protams, ka tā to nevar. Lūk, ko saka Dieva Vārds: “Klausaities Tā Kunga vārdu jūs, Israēla bērni! Jo Tam Kungam ir pamats norāt zemes iedzīvotājus, tāpēc ka zemē nav uzticības, nav mīlestības un nav Dieva atziņas. Toties ik uz soļa dzirdama Dieva zaimošana, skan nepareizi zvērestī, tiek pausti meli, notiek slepkavības, zādzības, laulības pārkāpšanas, un viens asiņains noziegums seko otram.” (Hoz. 4:1, 2) Šeit Dievs nenorādīja ļaudis, kuri Viņu nepazīst,

kuri ir tālu no Viņa, par to, ka tie ir aizmirsuši Dieva likumu. Nē, Viņš, kā teikts 1. pantā, norādīja Savu tautu, ka pat Viņa tauta nereti aizmirst šos likumus. Viņš saka: “[...] Mana tauta iznīkst [...] aiz atziņas trūkuma.” (Hoz. 4:6)

Sakiet, vai Svētie Raksti mums sniedz pietiekami daudz atziņas? Vai Dievs ietiekami skaidri ir pateicis, ko Viņš no mums sagaida? Tālāk Hozejas grāmatā teikts: “[...] un tā negrib neko mācīties.” Tātad problēma nav tajā, ka Dieva Vārdā būtu par maz atziņas, bet gan tajā, ka pat Dieva tauta dažkārt noraida šo atziņu. Mēs te nerunājam par visu pārējo cilvēci.

6. pants turpina: “Ja tu, priesteri, esi atmetis Dieva vārdu, tad Es atmetīšu arī tevi, ka tu vairs nekalposi kā Mans priesteris. Tu aizmirsīsi sava Dieva baušļus, tāpēc Es aizmirsīšu tavus bērnus.” (Citos tulk. “Tā kā tu esi aizmirsis sava Dieva baušļus, tad Es aizmirsīšu tavus bērnus.” – Tulk. piez.)

Kurš gan no mums vēlētos, lai Dievs aizmirst mūs vai mūsu bērnus? Dieva Vārds skaidri saka – tāpēc, ka mēs esam noraidījuši Dieva baušļus, Viņš aizmirsīs mūsu bērnus, un mēs ieraudzīsim, cik labi tad mums klāsies. Lūk, kāpēc ir tik svarīgi runāt par Dieva likumu, lūk, kāpēc ir tik svarīgi vēlreiz ieskatīties tajā, ko Dievs mums vēlas pateikt!

Mēs veicām aptauju pilsētā. Vienkārši izgājām ielās un uzdevām

cilvēkiem jautājumu: “Vai ir jāievēro baušļi un tas, kas rakstīts Bībelē, burtiski – tieši tā, kā tas ir rakstīts? Kā lasi, tā arī rīkojies.” Kā jums šķiet, kā atbildēja lielākā daļa cilvēku? Kas ir galvenais, kas jāņem vērā? Lielākā daļa aptaujāto atbildēja, ka cilvēkam pašam ir jālemj, kā rīkoties, un ka mūsdienu pasaulē ir ļoti grūti rīkoties tā, kā māca Bībele. Kaut gan bija cilvēki, kuri atbildēja, ka jādzīvo atbilstoši Dieva Vārdam.

Kopumā varam secināt, ka sabiedrība tās lielākajā vairumā ir aizmirsusi Dieva likumu, un nenācās ilgi gaidīt, līdz tā sāka plaut šīs aizmīšanas sekas.

“Gala iznākums no visa ir šāds: bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam!” (Sal. māc. 12:13) Bībele ir visai apjomīga, tajā ir daudz lappušu. Bet te Dievs saka: “Uzklausiet galveno!”, Dievs pasaka, ka te ir parādīts kāds ceļš, kurš cilvēkam ir galvenais, svarīgākais – mīli Dievu un ievēro Viņa baušļus.

Mēs atceramies Bībelē pierakstīto vēstījumu par to, kā Israēla tauta izgāja no Ēģiptes. Vairāk nekā 400 gadus viņi bija pavadījuši Ēģiptē un jau aizmirsuši Dieva baušļus, viņi bija redzējuši Ēģiptes elkdievību. Nu Dievs Tas Kungs uzrunāja Mozu pie Sinaja kalna: “Mozu, jums ir jāsaprotas. Es nonāksu no Debesīm, un Es vēlos jūs satikt.” 2. Moz. 19:18, 19 lasām: “Un viss Sinaja kalns kūpēja, jo Tas Kungs nonāca uz to ugunī, un tā dūmi cēlās augšup itin kā cepla dūmi, un viss kalns ļoti trīcēja. Un bazūnes skaņa pieņēmas spēkā; un Mozus runāja, un Dievs tam atbildēja pārkonā.”

Kad man gadījās būt Sinaja kalnā, es pievērsu uzmanību tam, ka šis kalns ir īpašs, tā akmeņi šķiet it kā sakusuši no liela karstuma. Bībelē ir tādi vārdi: “Kalni izkūst kā vasks Tā Kunga, visu zemju augstā valdnieka, priekšā.” (Ps. 97:5) Tāpēc arī Mozus grāmatā teikts, ka tad, kad Tas Kungs visā Savā godībā nonāca uz šī kalna, lai satiktos ar Mozu, kalns kūpēja no Dieva godības. Tas Kungs novilkā robežu ap kalnu un noteica, ka to nedrīkst pārkāpt neviena dzīva būtne un ka tad, ja kāds to pārkāps, tas ies bojā, jo Dieva klātbūtne piepildīja visu kalnu (skat. 2. Moz. 19:12, 13 un 21–23). Nevienš šo robežu nedrīkstēja

pārkāpt, izņemot Mozu, kuram Dievs ļāva uzkāpt kalnā.

Tātad Dievs pats nokāpa no Debesīm, lai satiktos ar Mozu, un Dieva godība, kura nonāca no Debesīm, tik ļoti iespaidoja tautu, ka viņi droši vien ilgi runāja un ilgi pārdomāja to, kas bija noticis uz Sinaja kalna.

“Un, kad Tas Kungs bija beidzis runāt ar Mozu Sinaja kalnā, tad Viņš deva Mozum divas liecības plāksnes – akmens plāksnes, kas bija Dieva pirksta aprakstītas.” (2. Moz. 31:18)

Kā jums šķiet, ja Dievs būtu Mozum šos vārdus vienkārši nodiktējis un Mozus tos pats būtu pierakstījis, vai Mozus būtu pieļāvis pārāk daudz kļūdu? Vai tāpēc Dievs nolēma šos vārdus uzrakstīt pats? Kā jums šķiet – kāpēc Dievs nenodiktēja Mozum šos vārdus? Kāpēc Dievs neteica Mozum: “Klausies un pieraksti, ko Es tev teikšu!”? Kā jums šķiet, vai Mozus pieļautu kļūdas, ja Dievs viņam tā būtu teicis? Protams, nē! Jo Mozus ir daudz uzrakstījis, un viņa rakstītajā nav kļūdu. Bet Dievs zināja, ka sātans, kurš iesāka sacelšanos pret Dievu Debesīs, turpina šo sacelšanos, šo cīņu pret Viņa likumu, Viņa konstitūciju, arī te, uz Zemes. Sātans ir ieinteresēts, lai cilvēki teiktu, ka mīl Dievu, un darītu to, ko paši grib. Tāpēc, lai nevienš nekad neuzdrošinātos apgalvot, ka Desmit baušļi ir Mozus likums, Ābrahāma likums, Izāka likums, Jēkaba likums, lai nevienam pat prātā neienāktu pateikt, ka tas ir cilvēku likums, Dievs to izcēla pāri visiem citiem likumiem un uzrakstīja to pats ar Savu pirkstu – lai nevienš to nenomazgātu, nenodzēstu, neizcirstu. Ja kāds mēģinās to izcirst, tad visiem būs redzamas šīs izcīšanas pēdas, jo tādiem pašiem burtiem to nevienš cits nespēs uzrakstīt.

Mozus saņēma Desmit baušļus un devās lejup no kalna.

Aplūkosim šos baušļus!

1. BAUSLIS. “ES ESMU TAS KUNGS, TAVS DIEVS, KAS TEVI IZVEDIS NO ĒĢIPTES ZEMES, NO VERGU NAMA. TEV NEBŪS CITUS DIEVUS TURĒT MANĀ PRIEKŠĀ.” (2. MOZ. 20:2, 3)

Kad mācījies skolā, man tad varēja būtī kādi desmit gadi, mani reiz uz savu kabinetu izsauca skolas direktors. Tas bija 1974.

gadā. Direktors man jautāja: “Tu esi ticīgais?” – “Jā, ticīgais,” es apstiprināju. Tad viņš jautāja tālāk: “Un kam tad tu tici?” Es viņam atbildēju, ka ticu Dievam un ka mēs turam Viņa baušļus. “Vai tu zini no galvas Dieva baušļus?” direktors turpināja jautāt. “Jā, zinu,” es atbildēju. “Tad noskaiti man šos baušļus!” viņš norīkoja. Es izslējos taisnāk un sāku runāt: “Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no vergu nama...” Te viņš mani apturēja: “Ko, ko? No Ēģiptes zemes? No vergu nama?” Tajā brīdī nodomāju pie sevis, kā lai viņam paskaidroju, ko baušļos nozīmē Ēģiptes zeme. Viņš nospriedis, ka šie baušļi nav domāti mums. Tad es jautāju preti: “Kāda Ēģiptes zeme?” – “Pagaidi, pagaidi! Tad atkārto vēlreiz, ko tu teici!” viņš mudināja. Es izslējos un raiti noskaitīju: “Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.” Viņš nosmaidīja un teica: “Labi, un kas ir tālāk?”

Es tajā laikā nesapratu, ko nozīmē “no Ēģiptes zemes”, bet vēlāk es to sapratu – šī pasaule ir Ēģipte, Dieva atziņas trūkums ir Ēģipte. Kad mēs nepazinām Dievu un maldījamies pa šo pasauli, mēs bijām Ēģiptē. Tad Dievs mūs vilka pie Sevis, Viņš pieņēma mūs Savā ģimenē, padarīja par Saviem bērniem. Un, kad Viņš bija mūs pieņēmis par Saviem bērniem, Viņš teica: “Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, Es tevi izvedu no Ēģiptes, no šīs pasaules, tagad tu esi Mans, Es tevi esmu izvedis, lai būtu sadraudzībā ar tevi.”

2. BAUSLIS. “NETAISĪ SEV ELKU TĒLU VAI KĀDU ATVEIDU NEDZ PĒC TĀ, KAS IR AUGŠĀ DEBESĪS, NEDZ PĒC TĀ, KAS IR VIRS ZEMES, NEDZ PĒC TĀ, KAS IR ŪDENĪ ZEM ZEMES. NEZEMOJIES TO PRIEKŠĀ UN NEKALPO TIEM, JO ES, TAS KUNGS, TAVS DIEVS, ESMU DUSMĪGS DIEVS, KAS TĒVU GRĒKUS PIE BĒRNIEM PIEMEKLĒ LĪDZ TREŠAM UN CETURTAM AUGUMAM TIEM, KAS MANI IENĪST, UN DARA ŽĒLASTĪBU LĪDZ TŪKSTOŠAJAM AUGUMAM TIEM, KAS MANI MĪL UN TUR MANUS BAUŠĻUS.” (2. MOZ. 20:4–6)

Netaisi sev elka tēlu! Nepielūdž neko un nevienu, izņemot visvareno Dievu! “Ja tu to darīsi, es tevi svētīšu

līdz tūkstošajam augumam,” Dievs saka. “Bet, ja tu to nedarīsi, tevi piemeklēs lāsti līdz trešajam un ceturtajam augumam.”

3. BAUSLIS. “TEV NEBŪS TĀ KUNGA, SAVA DIEVA, VĀRDU NELIETĪGI VALKĀT, JO TAS KUNGS NEATSTĀS NESODĪTU, KAS VIŅA VĀRDU NELIETĪGI VALKĀ.” (2. MOZ. 20:7)

Dievs aicina mūs velti, bez nozīmes un necienīgi neizrunāt Viņa vārdu, jo tas ir liels un bijāms.

4. BAUSLIS. “PIEMINI SABATA DIENU, KA TU TO SVĒTĪ. SEŠAS DIENAS TEV BŪS STRĀDĀT UN PADARĪT VISUS SAVUS DARBUS. BET SEPTĪTĀ DIENA IR SABATS TAM KUNGAM, TAVAM DIEVAM, TAD NEBŪS TEV NEKĀDU DARBU DARĪT, NEDZ TEV, NEDZ TAVAM DĒLAM, NEDZ TAVAI MEITAI, NEDZ TAVAM KALPAM, NEDZ TAVAI KALPONEI, NEDZ TAVAM LOPAM, NEDZ TAM SVEŠINIEKAM, KAS IR TAVOS VĀRTOS. JO SEŠAS DIENĀS TAS KUNGS IR RADĪJIS DEBESIS UN ZEMI, JŪRU UN VISU, KAS TUR ATRODAMS, UN SEPTĪTĀJĀ DIENĀ TAS KUNGS ATDUSĒJĀS; TĀPĒC TAS KUNGS SVĒTĪJA SABATA DIENU, LAI TĀ BŪTU SVĒTA.” (2. MOZ. 2:8-11)

Dievs teica, ka septītā diena jānodala, lai šai dienā nāktu tuvāk Viņam un pavadītu laiku sadraudzībā ar Viņu, lai pielūgtu Viņu šai dienā un garīgi pieaugtu, tuvojoties Dievam un slavējot Viņu.

5. BAUSLIS. “GODINI SAVU TĒVU UN SAVU MĀTI, LAI TU ILGI DZĪVOTU TANĪ ZEMĒ, KO TAS KUNGS, TAVS DIEVS, TEV DOD.” (2. MOZ. 20:12)

Šis ir bauslis ar apsoliģumu – ja tu godā savus vecākus, tad tavs mūžs būs ilgs.

Lasīsim tālāk!

6. BAUSLIS. “TEV NEBŪS NOKAUT.” (2. MOZ. 2:13)

7. BAUSLIS. “TEV NEBŪS LAULĪBU PĀRKĀPT.” (2. MOZ. 2:14)

8. BAUSLIS. “TEV NEBŪS ZAGT.” (2. MOZ. 2:15)

9. BAUSLIS. “TEV NEBŪS NEPATIESU LIECĪBU DOT PRET SAVU TUVĀKU.” (2. MOZ. 2:16)

Cik gan daudz ļaužu ir cietuši no apmelošanas!

10. BAUSLIS. “TEV NEBŪS IEKĀROT SAVA TUVĀKA NAMU.

TEV NEBŪS IEKĀROT SAVA TUVĀKA SIEVU, NEDZ VIŅA KALPU, NEDZ VIŅA KALPONI, NEDZ VIŅA VĒRSI, NEDZ VIŅA ĒZELI, NEDZ KO CITU, KAS TAVAM TUVĀKAM PIEDER.” (2. MOZ. 2:17) Neiekāro, neapskaud!

Lūk, Dieva desmit baušļi – Debesu konstitūcija, kuru Dievs uzrakstīja ar Savu pirkstu! Dziesminieks Dāvids tāpēc saka: “Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus. Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis.” (Ps. 19:8, 9)

Arī pie Kristus ļaudis nāca un jautāja: “Kā lai izturamies pret baušļiem?” Pievērsiet uzmanību Kristus atbildei: “Nedomājiet, ka Es esmu atnācis atņemt bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atņemt, bet piepildīt. Jo patiesi Es jums saku: tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, iekāms viss notiek.” (Mt. 5:17, 18) Kristus apliecināja, ka Dieva likums paliek nemainīgs un nesatricināms arī Jaunās Derības laikā. “Jo nevis bauslības klausītāji ir taisnoti Dieva priekšā, bet bauslības darītāji tiks atzīti par taisnotiem.” (Rom. 2:13)

Reiz pie Jēzus kāds pienāca un pajautāja: “Mācītāj, kurš ir augstākais bauslis bauslībā?” (Mt. 22:36) Vai piekritīsiet man, ka tas nebūt nav viegls jautājums. Ja aplūkosim visus desmit baušļus, kurš no tiem ir lielākais jeb augstākais? Pirmais? Otrais? Trešais vai ceturtais? Varbūt piektais, sestais, septītais, astotais? Varbūt deviņtais vai desmitais? Kā lai to nosaka? Kāds varbūt teiks, ka galvenais bauslis ir piektais, bet cits iebildīs un teiks: “Nē, galvenais bauslis ir ceturtais!” Vēl cits varētu teikt: “Nē, nē, pats augstākais bauslis ir deviņtais, jo mans vecaistēvs tika izsūtīts un pavadīja ilgu gadu izsūtījumā tikai tāpēc, ka kāds viņu netaisni apmeloja!” Bet, ja pajautāsim to pieviltai sievai, viņa, ticamāk, atbildēs, ka augstākais bauslis ir septītais, jo laulības pārkāpšana ir ievainojusi viņas sirdi.

Kādu atbildi lai sniedz? Kristus tāpēc ir Kristus, ka Viņš zina pareizo atbildi. Viņš reizē gan sniedza atbildi uz jautājumu, gan arī nepazemināja nevienu no baušļiem, bet tieši pretēji

– paaugstināja Dieva likumu. “Bet Jēzus tam sacīja: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis.”” (Mt. 22:37, 38) Respektīvi, Jēzus vēlējās uzsvērt, ka baušļi ir attiecību princips. Tās ir attiecības pa vertikāli – attiecības ar Dievu. Kā gan mīlēt Dievu? Tas viss ir pateikts Viņa likumā, jo pirmie četri baušļi skaidri atklāj, kā mīlēt Dievu, savu Kungu, no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta – neturi citus dievus, neveido elku tēlus, nelieto velti Dieva vārdu, piemini sabata dienu.

Ko Jēzus teica tālāk? “Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.” (Mt. 22:39) Kā mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu? Par to runā pārējie seši baušļi – cieni vecākus, nenogalinī, nepārkāp laulību, nezodz, nemelo, neiekāro un neskaud. Jēzus te skaidri parāda, ka baušļi sastāv no divām daļām – pirmā runā par to, kā mīlēt Dievu, otra – kā mīlēt cilvēkus. “Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši.” (Mt. 22:40)

(Tulkoja Anita Roze)

“Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis. [...] Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.”

(Mt. 22:37, 38, 39)

MANA PIRMĀ ATKLĀSME

Sākot no šī numura, turpmāk vēlamies ik reizi ar jums kopā atšķirt Praviešu Gara rakstus un ielūkoties Elenas Vaitas darbos, lai arī jums būtu iespēja pirmo reizi vai atkal no jauna saņemt Dieva īpašo dāvanu adventistu draudzei un visai pasaulei.

Neilgi pēc tam, kad pagāja 1844. gads, man tika dota pirmā atklāsme. Es apmeklēju mīlu mūsu Kristū, kuras sirds bija saistīta ar manējo.

Piecas no mums, visas sievietes, bijām klusi zemojušās pie ģimenes altāra. Kamēr mēs lūdzām, pār mani nāca tāds Dieva spēks, kādu es iepriekš nekad nebiju sajutusi. Šķita, ka esmu gaismas apņēmta un paceļos augstāk un augstāk no zemes. Es pagriezos, cenšoties pasaulē ieraudzīt adventes ļaudis, bet nevarēju tos atrast. Tad kāda balss man sacīja: "Skaties vēlreiz un skaties augstāk." Tad es pacēlu acis un ieraudzīju taisnu, šauru taku, paceltu augstu pār pasauli. Pa šo taku adventes ļaudis ceļoja uz pilsētu. Aiz tiem ceļa sākumā bija spoža gaisma, un eņģelis man teica, ka tas ir pusnakts sauciens. Šī gaisma apmirdzēja taku, lai viņu kājas nekluptu. Jēzus pats gāja Savu ļaužu priekšā un tos vadīja. Kamēr tie turēja acis vērstas uz Viņu, tie bija drošībā. Bet drīz daži nogura un sacīja, ka līdz pilsētai vēl tālu un ka viņi esot gaidījuši, ka ceļš būs īsāks. Tad Jēzus iedrošināja viņus, paceļot godības pilno labo roku, no kuras nāca gaisma, kas vilņoja pār adventes grupu. Viņi izsaucās: "Aleluja!"

Citi pārsteidzīgi noliedza aiz viņiem spīdošo gaismu un sacīja, ka tas neesot bijis Dievs, kas viņus aizvedis tik tālu. Gaisma aiz viņiem izdzisa, atstājot to kājas pilnīgā tumsā, un viņi kļuva un pazaudēja no redzesloka mērķi – Jēzu, un nokrita no takas lejā – tumšajā, jaunajā pasaulē.

Drīz mēs dzirdējām Dieva balsi, līdzīgu daudziem ūdeņiem, kas paziņoja Jēzus atnākšanas dienu un stundu. 144 000 dzīvie svētie pazina un saprata balsi, kamēr ļaunie domāja, ka tas ir pērkons un zemestrīce. Kad Dievs paziņoja laiku, Viņš izlēja pār mums Svēto Garu, un mūsu sejas iemirdzējās un spīdēja Dieva godībā kā Mozum, kad viņš nonāca no Sinaja kalna.

144 000 visi bija apzīmogoti un pilnīgi vienoti. Uz viņu pierēm bija Dieva un Jaunās Jeruzalemes vārds un godības pilna zvaigzne ar Jēzus jauno vārdu. Mūsu laimīgais, svētais stāvoklis ļaunos sanikvoja, un viņi steidzās mums varmācīgi pielikt rokas, lai iemestu cietumā. Kad mēs Kunga vārdā izstiepām rokas uz priekšu, viņi bezpalīdzīgi nokrita zemē. Tad sātana sinagoga uzzināja, ka Dievs ir mīlējis mūs, kas spējām cits citam mazgāt kājas un sveikt brāļus ar svētu skūpstu, un viņi pielūdza pie mūsu kājām.

Drīz mūsu acis pievērsās austrumiem, jo bija parādījies mazs, tumšs mākonis, apmēram uz pusi tik liels kā cilvēka roka, un mēs visi zinājām, ka tā ir Cilvēka Dēla zīme. Svinīgā klusumā mēs skatījāmies uz tuvojošos mākonī, kas kļuva gaišāks, krāšņāks un vēl krāšņāks, līdz kļuva par lielu, baltu mākonī. Tā pamats šķita līdzīgs ugunij. Pāri mākonim stiepās varavīksne, bet ap to bija desmiti tūkstoši eņģeļu, dziedot visskaistāko dziesmu; un virs tā sēdēja Cilvēka Dēls. Viņa mati bija balti un cirtaini un gulēja uz Viņa pleciem, un uz Viņa galvas bija daudz kroņu. Viņa kājas līdzinājās ugunij, labajā rokā bija ass sirpis, bet kreisajā – sudraba trompete. Viņa acis bija kā uguns liesmas, kas caurcaurēm pārmeklēja Savus bērnus.

Visu sejas nobālēja, un tos, kas Dievu bija atmetuši, apņēma tumsa. Tad mēs visi izsaucāmies: "Kas spēš

pastāvēt? Vai manas drēbes ir bez traipa?" Eņģeļi mitējās dziedāt un iestājās godbijību iedvesošs klusums, kad runāja Jēzus: "Tie, kam tīras rokas un šķistas sirdis, spēš pastāvēt. Mana žēlastība ir jums pietiekoša." Tad mūsu sejas staroja un prieks pildīja katru sirdi. Eņģeļi ieskandināja augstāko toni un dziedāja atkal, kamēr mākonis tuvojās zemei. Atskanēja Viņa sudraba trompete, un Jēzus nonāca padebesī, ietīts uguns liesmās. Viņš skatījās uz gulošo svēto kapiem, tad pacēla acis un rokas pret Debesīm un sauca: "Uzmostieties! Uzmostieties! Uzmostieties jūs, kas gulāt pīšļos, un celieties augšā." Tad notika varena zemestrīce. Kapi atvērās, un mirušie iznāca, tērpti nemirstībā. Kad viņi pazina savus draugus, kurus nāve tiem bija atrāvusi, 144 000 iesaucās: "Aleluja!". Tajā pašā brīdī mēs tikām pārvērsti un pacēlāmies kopā ar viņiem, lai sastaptu Kungu gaisā.

Mēs visi kopā nonācām uz mākoņa un septiņās dienās cēlāmies līdz Kristāla jūrai. Tur Jēzus atnesa vainagus un pats ar Savām rokām uzlika tos uz mūsu galvas. Viņš mums iedeva zelta arfas un uzvaras palmu zarus. Šeit, pie Kristāla jūras, 144 000 stāvēja perfektā četrstūrī. Dažiem bija ļoti spoži vainagi, citiem nebija tik spoži. Daži vainagi likās ar zvaigznēm kā nosēti, kamēr citiem bija tikai dažas. Visi ar saviem vainagiem bija pilnīgi apmierināti. Visi bija tērpti brīnišķā baltā tērpā, kas viņus apņēma no pleciem līdz pēdām. Ejot pāri Kristāla jūrai uz pilsētas vārtiem, mums visapkārt bija eņģeļi. Jēzus pacēla vareno, spēcīgo roku, satvēra pārļu vārtus, pagrieza tos mirdzošajās eņģēs un sacīja mums: "Jūs savas drēbes esat mazgājuši Manās asinīs, nelokāmi stāvējuši par Manu patiesību. Ienāciet!" Mēs visi iegājām un jutām, ka mums uz to ir pilnīgas tiesības. (*Turpinājums 29. lpp.*)

PIEDERĪBA UN VIENOTĪBA

Elvīra Grakoviča

Cik svarīgi priekš tevis ir iederēties kādā cilvēku grupā, organizācijā vai sistēmā? Vai ir iespējams savu potenciālu izlietot, darboties un sludināt, un tik sadzirdētām vietā, kur neesi gaidīts, tiec nīsts un noniecināts? Šie jautājumi rosina pārdomāt visu gan no cilvēku, gan Jēzus puses.

Viņš nāca uz šo zemi ar miera un glābšanas domām, bet pretī saņēma nicinājumu un zaimus. Vai Jēzus vēsts tika sadzirdēta pilnībā? Šķietami, dzirdot un redzot Jēzus darbus un mācības, tikai nedaudzi savā sirdī uzņēma patieso, mīlestības pilno vēsti. Tādi ļaužu grupējumi kā farizeji un Rakstu mācītāji nepārtraukti mēģināja Viņu piekert pie nepareizas rīcības, lai varētu Jēzu nosodīt. Viņi nepieņēma Jēzus mācību, nevēlējās zaudēt savu autoritāti un neatzina Jēzu par kungu Kungu un ķēniņu Kēniņu.

Vai esi aizdomājies, ka līdzīgi kā tajās dienās, tā arī mūsdienās atkārtojas šādi scenāriji? Vai uzvar tas, kuram stiprāka dūre vai skaļāka balss? Vai tas, kam ir cietāki argumenti, slava, vara, bagātība un paziņu loks? Mateja 24:12 atklāj: “Un, tāpēc ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzums izdzisis.” Vai mīlestības trūkums nav tieši tas, kas liek cilvēkiem rīkoties tik aplami?

Kopiena sevī ietver piederību, ietekmi, integrāciju un vajadzību apmierināšanu, kā arī emocionālās

saites. Tādējādi ir vērts vienlaikus domāt kā par piesaisti vietai, tā par piesaisti cilvēkiem, turklāt cilvēku un attiecību loks ir plašāks par to, ko uztveram.

Piederības sajūta ir balstīta indivīda uztverē un emocijās. Spēcīgākais piederības faktors ir iespēja piepildīt savus mērķus. Savukārt visspēcīgāk no kopienas distancē bezspēcības izjūta. Būtiski ir spēcīnāt emocionālās saites vidē, kur atrodamies, un nepietiek ar vienreiz gadā labi pavadītu laiku nometnē vai labi noorganizētu pēcpusdienas pasākumu.

Vai tu savā grupu vidē jūties pieņemts? Vai vari pienācīgi realizēt tev piešķirtās Gara dāvanas? Vai tev uzticas un vai tu uzticies? Vai vari piepildīt savas vajadzības un mērķus? Kurš tev palīdzēs tos sasniegt? Kā un ko pats vari ietekmēt? Rom. 12:2: “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba; to, kas ir labs, tikams un pilnīgs.”, Rom. 12:11, 12: “Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Tam Kungam, priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās.”

Vai nav tā, ka ugunskurs, kurā deg viena pagale, no tāluma ir mazāk saredzams un izdeg ātrāk par pagalēm, kuras deg vairākas kopā? Vai ar cilvēkiem nav tāpat? Rom. 12:4, 5: “Jo, kā mums vienā

miesā ir daudz locekļu, bet ne visiem locekļiem ir vienāds uzdevums, tāpat mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi.”, Rom. 12:9: “Jūsu mīlestība lai ir nelieluļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs.”

Lai šī piederība un vienotība nebūtu vērsta uz pasaulīgām lietām, bet gan būtu ar mūžības vērtību, ir jāstiprina savas attiecības ar Dievu tāpat, kā to darām kopā ar saviem draugiem. Nav pietiekami tikai iepazīt kādu, uzzinot viņa vārdu un varbūt kādus nostāstus par šo personu. Attiecībās ir jāiegulda laiks, sarunas, piedzīvojumi, tā ir klausīšanās un runāšana, kopīga darba darīšana un kopīga atpūta. Tāpat ir ar Dievu! Nepietiek zināt, ka ir Dievs un pāris stāstus no Bībeles, ko pastāstījuši kādi skolotāji, mācītāji vai kāds no ģimenes vai tuvākā loka. Tas, ka kāds kaut ko stāsta par savu draugu, vēl nenožīmē, ka tas ir arī jūsu draugs. Par jūsu draugu šī perona var kļūt, ja paši viņu iepazīstat. Mums ir personīgi jāiepazīstas ar Dievu, jāiepazīst Viņa raksturs, darbi un mērķi.

Tāpat kā, novērtējot cilvēcīgo draudzību, mēs ievērosim un nepārkāpsim robežas, ko nolīcis mūsu draugs, tāpat ir jāzina Dieva griba, norādes un likumi un, lai to izdarītu, ir jālasa, jāpārdomā un jāizdzīvo Svēto Rakstu patiesības. Tāpat kā, darot kaut ko drauga labā,

tāpat, darot Dievam, mums ir jāvēršas pie Viņa ar prieku, pateicību un mīlestības pilnām jūtām. Patiesa, sirsnīga lūgšana ir draudzības atslēga ar Dievu! Tā ir pilnīga uzticēšanās, paļaušanās, un šīs sarunas nes svētības! Draugiem ir daudz jāsarunājas, lai nerastos plaisas un vieta draudzības šķelšanai.

Par draugu mēs nesaucam jebkuru pretimnācēju, mēs neuzticam viņam savas sirds dziļumus, līdzīgi ir ar Dievu. Lai mēs no sirds varētu Viņu bijāt un mīlēt, mums ir Viņš personīgi jāiepazīst! Vai tu to vēlies? Dievs gaida dziļāku iepazīšanos ar tevi, atklātas un biežas sarunas un attiecību stiprinošus pārbaudījumus, un kopīgus piedzīvojumus!

“Visus kopā nu mūs kāda saite sien, un šī saite ir Tava mīlestība, Dievs! Visus kopā nu mūs kāda saite sien!” Tie ir vārdi no mums zināmas un mīlas dziesmas. Tu neesi viens! Dievs sūta mūsu ceļā brāļus un māsas, lai mēs cits citu varētu stiprināt, atbalstīt un iepriecināt! Jēzus aicina mūs būt vienotiem, kā Dievs Dēls, Dievs Tēvs un Svētais Gars ir vienoti!

Noslēdzot šīs pārdomas, lasīsim vārdus no 1. Korintiešiem 1:10: “Bet es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā.” un Filipiešiem 3:20, 21: “Mūsu piederība ir Debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu, līdzīgu Savai apskaidrotajiem miesai, ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas.”

(Turpinājums no 27. lpp.)

Pilsētas vidū redzējām Dzīvības koku un Dieva troni. No trona plūda dzidra upe, un upes abās pusēs bija Dzīvības koks. Katrā upes pusē bija tā stumbrs no tīra, caurspīdīga zelta. Sākumā es domāju, ka redzu divus kokus, bet skatījos atkal un redzēju, ka tie virsotnē bija savienoti vienā kokā. Dzīvības koks auga abās upes pusēs. Tā zari noliecās līdz vietai, kur mēs stāvējām, un tā brīnišķīgie augļi izskatījās kā zelts, kas sajaukts ar sudrabu.

Mēs visi devāmies zem koka un apsēdāmies, lai aplūkotu šīs vietas krāšņumu. Tad brāļi Fičs un Stokmanis, kas bija sludinājuši

valstības evaņģēliju un kurus Dievs bija licis kapā, lai izglābtu, nāca pie mums un jautāja, ko esam piedzīvojuši, kamēr viņi dusēja. Mēs centāmies atsaukt atmiņā savus lielākos pārbaudījumus, bet tie likās tik niecīgi, salīdzinot ar tālu pārsniedzošo, mūžīgo dzīvību, kas bija ap mums, ka nespējām par tiem runāt. Mēs visi izsaucāmies: “Aleluja! Debesis ir diezgan viegli sasniedzamas” un aizskārām savas zelta kokles, liekot skanēt Debesu plašumam.

*(Elena Vaita. “Liecības draudzei”
1. sēj., 58. – 61. oriģ. lpp.)*

Meklējiet Dievu
Nespēkā, spēkā,
Nepalieciet
Naidā un grēkā.

Līdz asarām sāji
Meklējiet Dievu,
Lai neaiziet zudībā
Mūža dienas.

Meklējiet Dievu,
Lai nav par vēlu
Savienot sirdi ar
DIEVA DĒLU.

Meklējiet katrs,
Jo Viņš ir tuvu,
Lai cerība Viņā
Sirds domu guvums.

Un atradis priecāties
Līdz Debesīm priekā,
Sēj apkārt šo prieku
Ikvienā vietā!

Lai atrast Tēvu –
Tava vienīgā raize.
Bet meklē tik kvēli
Kā nabadziņš maizi!

2023. jūnijs

STĀSTS PAR PATIESU ŽĒLSIRDĪBU

Reiz dzīvoja ļoti līdzjūtīgs murkšķītis vārdā Rufiņš. Nu tik līdzjūtīgs viņš bija! Murkšķītim bija pilnas kabatas ar kabalakatiņiem, jo tam ik pa laikam bija jāapraudas. Piemēram, iet viņš pa mežu, redz – skudriņai Čiepiņai milzīgs zars virsū uzgāzies! Nu kā te lai neapraudas, ja ir tik līdzjūtīga sirds! Murkšķītis ātri, ātri steidzas prom, lai nav jādzird Čiepiņas palīgā saucieni, kuri, protams, tik ļoti plosa sirdi līdzjūtīgajam murkšķītim.

Varbūt jūs gribat zināt, kurš viņu iesauca par līdzjūtīgo Rufiņu? Tas nebija neviens cits, kā viņš pats! Pagājušā vasarā, kad zaķēns Īšlipsis iekrita lāču bedrē, Rufiņš noraudāja gandrīz trīs stundas no vietas! Kad nākošajā rītā murkšķītis atkal gadījās bedres tuvumā un saprata, ka mazais zaķēns vēl joprojām no bedres nav izvilktis, viņš tūlīt sasauca speciālo ārkārtas Meža padomes sapulci, lai apspriestu meža iemītnieku dziļo bezjūtību. Kad pelīte Modriete bailīgā balstiņā Rufiņam pajautāja, kāpēc viņš pats nav palīdzējis Īšlīpītim izrausties no bedres, jo viņš vienīgais zināja, ka zaķēns tur iekritis, murkšķītim Rufiņam atkal bija jāraud par tik bezjūtīgu jautājumu. Vai tad tas nebija viņš, kurš trīs stundas raudāja, kamēr citi meža iemītnieki mierīgi dzīvoja savu dzīvi bez līdzjūtības pilnās sirdi?

Tā jau nebija, ka murkšķītis krenķējās par kuru katru. Piemēram,

kad vilks Ķepulis vienā saulainā trešdienā sēdēja uz celmiņa un žēlabaini stenēja, jo tam ļoti sāpēja zobš, murkšķītim pat prātā nenāca kaut kripatiņu paraudāt par vilka bēdu. Viņam vilks ļoti nepatika tā lielā izmēra dēļ. Vilks bija tik nepieklājīgi liels, ka, viņu satiekot, murkšķītis jutās kā maza blusiņa, un tas viņam ļoti nepatika. Nu tagad lai raud tas milzenis!

Par nelaimi, garām laidās dzenis Mieriņš. Kā padzirdēja vilka žēlabas, tā tūlīt klāt: “Kas noticis, vilciņ, ko raudi? Kā varu tev palīdzēt?”

Nu, kas tevi te, dzenīt, sauca? Bet šis tik saka vilkam: “Taisi muti vaļā!” Un – viens divi – izvelk tam no mutes paprāvu vārnas spalvu, kas iedūrusies vilkam vaigā.

“Tā, tā, viņš te vārnas ēd nost, bet tu viņu glāb!” murkšķītis bija pavisam sašutis, bet vilks tik: “Paldies, dzenīt, paldies tev! Atradu uz taciņas šo spalvu un gribēju savam brālēnam uzrakstīt vēstuli, bet, bīzot pēc tintes trauka, paklupu un attapos no sāpēm.”

Nevajag visus rakstāmos zobos turēt un vajag skatīties zem kājām! Kāpēc es nekad neklupu un nesavainojos? Jo esmu ļoti prātīgs! Tā nu Rufiņš dzīvoja, stāstīdams visiem par savu līdzjūtīgo sirdi. Bet vai tā bija patiesība? Vai līdzjūtību var mērit kabalakatiņos?

Tāču kādu dienu viss mainījās – taisni tajā dienā, kad Murkšķītis

bija nolēmis doties maksķerēt. Viņš pavisam rāmi čāpoja pa taciņu, bija nonācis jau gandrīz līdz upei, kad piepeši milzīgs koks ar lielu ātrumu gāzās tieši uz murkšķīša pusi. Murkšķītis nezināja, ka bebrim šodien ir sparīga koku gāšanas diena.

“Vai manu dieniņ!” Rufiņš tik paspēja iesaukties, palēkties malā, bet viens liels koka zars tomēr piespieda viņu pie zemes. Trakas lietas! Murkšķītis sāka saukt pēc palīdzības. Mežā viss bija rāms un kluss. Te pēkšņi viņš izdzirdēja smalku balstiņu. Tā bija skudriņa Čiepiņa.

“Es tev tūlīt palīdzēšu!” tā sacīja un naski devās prom.

“Nu tā, viņa laikam aiziet raudāt!” sašutis domāja murkšķītis. “Bet man tas galīgi nepalīdz!”

Tāču skudriņa steidzīgi uzmeklēja dzeni Mieriņu, un tas savukārt dabūja rokā vilku, un visi steidzās glābt nabaga murkšķīti.

Tad stiprinieks vilks piepūta vaigus un no visa spēka cēla zaru uz augšu, un murkšķītis tika atbrīvots. Bet viņš nelēkāja no prieka, neplaukšķināja un sajūsmā nespiedza, bet pavisam nokaunējies sacīja to gaišo un sirds pārmaiņu vēstošo vārdu: “Piedod!”

Tagad viņš patiešām zināja, kāda ir patiesa līdzjūtība un īsta žēlsirdība. Tas, kuram ir patiesi līdzjūtīga sirds, palīdz katram, kam vajadzīga palīdzība.

Miļie bērni!

JĒZUS reiz ļaudīm stāstīja brīnišķīgu līdzību par to, kas ir patiesa līdzjušana. Tā ir līdzība par Žēlsirdīgo samarieti, kura sirds iežēlojās par viņam svešu un nepazīstamu cilvēku, kas bija laupītāju sasists un atstāts ceļa malā mirstam. Divi vīri, kuri naski steidzās uz baznīcu kalpot Dievam, vienaldzīgi pagāja garām šim cietējam, bet samarietis izdarīja visu, ko spēja, lai palīdzētu. Viņš netaupīja ne savu laiku, ne līdzekļus.

Izlasi šo līdzību Bībelē, Lūkas evaņģēlijā 10:25–37!

Samarietis palīdzēja nelaimē nonākušajam. Vai zini, ko Jēzus mums katram saka? “EJ UN DARI TU TĀPAT!”

Konkurss “Pērļu meklētāji” balviņas par jūniju saņemš:

Johans, Teodors, Alberts un Emīlija no Smiltenes, Maija, Estere, Daniels, Rainers, Lauma un Emīls no Saulkrastiem, Marija, Leila, Stefans, Tilānija un Elīza no Rīgas, Raivo no Kandavas, Marija no Ogres, Terēze no Liepājas, Estere, Terēze un Sofija no Liepājas, Omario, Jeļisejs, Rasa, Nora, Ulla, Mikaeļs, Gabriels, Elizabete, Maria, Marks, Pēteris un Mia no pirmsskolas “Liesmiņas” un Lote un Betija no Limbažiem.

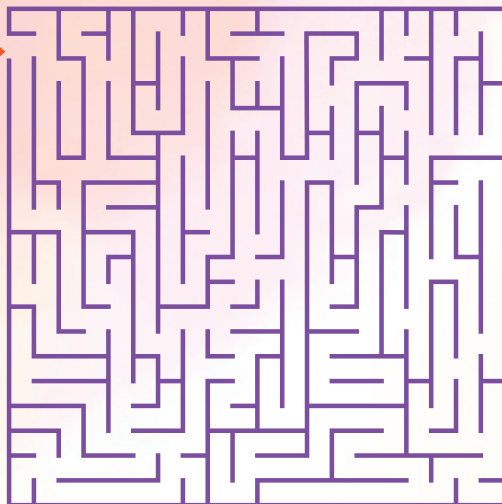
Konkurss “Pērļu meklētāji” ir noslēdzies.

Gaidīsim apkopotus visus darbiņus līdz 10. augustam! Vairāk info, zvanot 29869979 (Mārītei). Visa informācija vietnē www.adventisti.lv.

Uzdevumi

Palīdz žēlsirdīgajam samarietim atpakaļceļā atrast ievainoto slimnieku.

Johana Oto Avišāna veidots uzdevums.

Lauma, Saulkrasti, "Pazudušais dēls"
Ella, Valmiera, "Farizejs un muitnieks"

Estere un Liepājas bērni, "Dīgstošā sēkla"
Marija, Ogre, "Žēlsirdīgais samarietis"

Eliza Anna, Rīga, "Strādnieki vīnkalnā"
Terēze, Liepāja, "Žēlsirdīgais samarietis"

Estere, Liepāja, "Sinepju graudiņš"
Stefans, Rīga, "Pazudusi manta & Tikls"

Eliza Anna, Rīga, "Pazudušais dēls"

